

บทนำ วาริธร-จันทกานต์

เขา...เป็นดั่งทะเลที่เต็มไปด้วยคลื่นพายุนแรงและอันตราย
ส่วนเธอ...เป็นดั่งพระจันทร์ที่ส่องสว่างได้เพียงยามค่ำคืน

"ครับพี่ 'นกแก้ว' ผมไม่ลืมหรอกน้า"

'วาริธร ศุจินทรา' ย้ำกับผู้จัดการส่วนตัวขณะที่สายตามองไปบน
ท้องถนนในกลางดึกคืนหนึ่งที่ฝนตกกระหน่ำ ชายหนุ่มกำลังขับรถกลับ
คฤหาสน์ศุจินทราหลังจากไปปาร์ตี้กับเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย อันที่จริง
เพื่อน ๆ ยังไม่ยอมให้เขากลับ ทว่าเขามีคิวถ่ายละครตอนเก้าโมงเช้าจึงต้อง
ขอตัวก่อน

แม้ว่าวาริธรจะเป็นพระเอกละครที่ไม่ค่อยรักษาภาพลักษณ์ มีข่าวฉาว
เป็นว่าเล่น แถมยังมีปัญหากับนักแสดงอีกต่างหาก แต่เขาก็ทำงานอย่าง
มีอาชีพจนไม่มีใครตำหนิเขาได้เลย

เขาเป็นคนตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์กับงาน และทำหน้าที่ของตัวเองได้ดี
เสมอ

"ดึกขนาดนี้แล้ว บนถนนแทบไม่มีรถแล้วครับ"

ชายหนุ่มถอนหายใจด้วยความเบื่อน่ายเมื่อผู้จัดการเกย์สาวยังคงกำชับให้ขับรถระมัดระวังอย่างกับเขาเป็นเด็กสามขวบ เขาเข้าใจว่าอีกฝ่ายเป็นห่วงและกลัวว่าเขาที่เพิ่งจะไปปาร์ตี้มาอาจจะตื่นไปถ่ายละครต่อไม่ไหว แต่เขาไม่ใช่คนไร้ความรับผิดชอบแบบนั้น และนกกแก้วรู้ดีที่สุด

"อีกสิบนาที่ผมก็ถึงบ้านแล้ว ไปถึงจะรีบนอนทันที ไม่สายหรือกว่าแค่นี้คะครับ"

วาริธรจะกดวางสาย ทว่า...ยังไม่ทันที่ปลายนิ้วเรียวยาวจะแตะบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือก็เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดขึ้น เมื่อมีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเซลงมาจากฟุตบอลแล้วตัดหน้ารถของเขา

"เฮียยย!"

เฮียดดด

ตุบ!

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากราวกับการตัดฉากในละคร วาริธรเบรรถกะทันหันแต่ยังคงเข้าไปหลายวินาที เพราะรถยนต์สี่ตำคันหรูได้พุ่งเข้าชนผู้หญิงคนดังกล่าวจนเธอล้มลงไปกองกับพื้นเสียแล้ว

ชายหนุ่มหนึ่งอึ้ง เบิกตากว้าง และกลืนหายใจด้วยความตกตะลึงก่อนที่เขาจะพยายามรวบรวมสติขณะที่มีคำถามมากมายอยู่ในหัว เขาขับรถชนคนอย่างนั้นหรือ อีกฝ่ายจะเป็นยังไงบ้าง อาการหนักมากไหม จะร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิตหรือเปล่า และถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ เขาจะทำยังไงดี

"เกิดอะไรขึ้นคะคุณซี! เมื่อกี้ที่ได้ยินเสียงคุณซีร้องลั่นเลย เป็นอะไรคะ!" สติของพระเอกหนุ่มกลับมาเมื่อได้ยินเสียงของผู้จัดการส่วนตัวถามอย่างร้อนรนผ่านมาในโทรศัพท์มือถือ

"ผม...ผมขับรถชนคน" เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่บอกได้ว่ายังไม่สตินัก

"อะไรนะคะ!" นกกแก้วหวีดร้องด้วยความตกใจเป็นสองเท่า แต่วาริธรรยังไม่มีสติจะอธิบายอะไรต่อ "แล้ว...แล้วอยู่ที่ไหนคะ ถ้ามีตำรวจหรือมีใคร

ถามอะไรอย่าเพิ่งพูดอะไรนะคะ เดี่ยวพี่จะรีบไปหา"

"ตอนนี้ผมอยู่แถว..."

วาริธร์บอกพิภักต์ให้نگักรับรู้ จากนั้นรีบกดวางสาย ชายหนุ่มพยายามรวบรวมสติอีกหลายวินาทีก่อนที่จะตัดสินใจลงไปดูคนเจ็บ แม้ว่าบริเวณนี้จะไม่มีการจราจรผ่านไปผ่านมา และถ้าเขาขับรถหนีไปก็น่าจะพ้นผิดได้ แต่เขาไม่ใช่คนขาดจิตสำนึก เห็นแก่ตัว หรือไร้ความรู้สึกผิดชอบขนาดนั้น

"นี่เธอ! เธอ! เธอ!"

ชายหนุ่มนั่งลงข้างๆ คนเจ็บขณะประคองเธอนั้นมา เขาพยายามเขย่าตัวเธอหลายครั้งเพื่อเรียกสติ ทว่าเด็กสาวกลับไม่ตอบอะไรสักคำ เธอยังคงหลับตานิ่งและไม่มีทีท่าว่าจะลืมตาขึ้นมาเลย

บทที่ 1 จุดเริ่มต้น

เจ๊บ๊อง...

'จันทกานต์' รู้สึกตัวพร้อมอาการเจ็บบริเวณศีรษะและร่างกายหลายส่วน จนไม่อยากขยับตัวโดยเฉพาะแขนกับขาทั้งสองข้าง แต่เด็กสาวก็ยังค่อยๆ ลืมตาแล้วมองไปรอบๆ ก่อนจะพบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่บนเตียงในห้อง สีขาวลักษณะคล้ายในโรงพยาบาล จากนั้นเธอก็เริ่มรู้สึกถึงความทรงจำ เพื่อทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเพื่อทดสอบว่าความทรงจำของเธอ ยังปกติดี

จันทกานต์กับ 'จันทร์' ผู้เป็นมารดาอาศัยอยู่ร่วมบ้านกับครอบครัว ของ 'จรรยา' พี่ชายของจันทร์หรือลุงของเธอนับตั้งแต่เธออายุได้สามขวบ แต่การใช้ชีวิตร่วมกันไม่ได้มีความสุขนักเมื่อคุณตาของคุณยายเสียชีวิตไป ตอนเธออายุได้หกขวบ ภรรยาของจรรยาก็เอาแต่ค่อนข้างอดเธอกับจันทร์ว่าเป็นภาระ แถมยังดูถูกจันทร์อีกด้วยว่าเป็นผู้หญิงใจง่าย ท้องไม่มีพ่อ และ หอบลูกกลับมาเป็นภาระให้คนอื่น

กระทั่งจันทร์ป่วยหนัก ทรอมใจ และจากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ จันทกานต์ที่เรียนจบมัธยมปลายพอดีก็ตัดสินใจออกจากบ้านแล้วมุ่งหน้า

เข้ากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ เธอตั้งใจว่าจะทำงานไปด้วยเรียนมหาวิทยาลัยไปด้วยโดยมาพักอยู่กับ 'รุ่งรัตน์' ผู้เป็นคนชักชวนเธอมาอยู่กรุงเทพฯ

รุ่งรัตน์อายุมากกว่าจันทกานต์สองปี เป็นรุ่นพี่ที่เคยเรียนโรงเรียนเดียวกัน ทั้งสองคนเคยทำกิจกรรมร่วมกันเมื่อครั้งที่รุ่งรัตน์ยังเรียนอยู่และสนิทกันในระดับหนึ่ง พอรุ่งรัตน์รับรู้เรื่องที่มาตราของจันทกานต์เสียชีวิตผ่านเฟซบุ๊กก็ทักมาแสดงความเสียใจและถามสารทุกข์สุกดิบจนพอจะทราบสถานการณ์ต่างๆ ของจันทกานต์ เธอชวนจันทกานต์มาทำงานที่กรุงเทพฯ และยินดีจะให้พักที่ห้องด้วยจนกว่าจะได้งานและมีเงินเก็บพอที่จะสามารถแยกตัวไปอยู่คนเดียวได้ จันทกานต์จึงไม่ลังเลที่จะออกจากบ้านมา

เด็กสาวจำได้ดีว่าภรรยาของจรรยาดีใจมากแค่ไหนเมื่อรับรู้ว่าจะไปให้พ้นจากบ้านหลังนั้น ส่วนจรรยายังคงเป็นห่วงเธอในฐานะลูก แต่เมื่อเธอตัดสินใจแน่วแน่แล้วทำนาก็ห้ามอะไรไม่ได้

รุ่งรัตน์แนะนำให้จันทกานต์รู้จักกับ 'ทัตเทพ' ตั้งแต่วันแรกที่เธอมาถึง ทัตเทพเป็นแฟนของรุ่งรัตน์ ทำงานในร้านอาหารเดียวกัน อยู่ห้องตรงกันข้าม เขาทำทางใจดีและเป็นมิตรกับเธอ

วันต่อมารุ่งรัตน์พาจันทกานต์ไปฝากงานที่ร้านอาหาร แต่ไม่มีตำแหน่งว่างเลย จันทกานต์จึงต้องหางานอื่น แต่งานก็หายากเหลือเกิน ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์เงินเก็บที่ติดตัวมาก็เริ่มร่อยหรอลงจนเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งพันบาท เย็นวันหนึ่งจันทกานต์กลับมาที่ห้องตอนเกือบหนึ่งทุ่ม ตั้งใจว่าจะอาบน้ำ ทำบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปทาน แล้วนอนเอาแรงเพื่อจะได้ตื่นแต่เช้าไปทำงานทำต่อ แต่ตอนนั้นทัตเทพก็มาเคาะประตูห้อง

เธอแปลกใจที่ชายหนุ่มไม่ได้ไปทำงานทั้งๆ ที่ปกติเขาจะออกไปพร้อมกับรุ่งรัตน์ตอนประมาณหกโมงเย็นทุกวัน แต่แล้วความสงสัยของเธอก็หมดลงเมื่อทัตเทพผลักเธอเข้ามาในห้องแล้วพยายามจะปลุกปล้ำเธอ ทว่ายังโชคดีที่รุ่งรัตน์ลืมนิทรศัพท์มือถือไว้แล้ววกกลับมาเอาได้ทันเวลา

พอดี

รุ่งรัตน์ตกใจมากเมื่อเห็นทัตเทพกำลังคร่อมร่างจันทร์ทกานต์อยู่บนเตียง แม้จะมีเสื้อผ้าอยู่ครบ แต่จากท่าทางของทั้งสองคนก็ทำให้เธอเดาได้ไม่ยากว่า มันกำลังจะเกิดอะไรขึ้น

ทัตเทพรีบแก้ตัวว่าเขาไม่ได้ตั้งใจ จันทร์ทกานต์เป็นฝ่ายย้วยวนแล้วชวน เขาเข้ามาในห้องเอง แม้จันทร์ทกานต์จะพยายามอธิบายว่าทัตเทพโกหก แต่รุ่งรัตน์ที่กำลังหงงๆหน้ามึตตามัวก็ไม่ยอมฟังเหตุผล เธอเอาแต่หัวว่า จันทร์ทกานต์เนรคุณ แล้วโล่ออกจากห้องโดยไม่สนใจเลยว่าเธอจะไปอยู่ที่ไหน

จันทร์ทกานต์เดินโซเซออกจากห้องของรุ่งรัตน์ เงินในกระเป๋าที่เหลือไม่ถึงหนึ่งพันบาททำให้เธอไม่กล้าเปิดโรงแรมนอน เด็กสาวได้แต่เดินไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย เธอไม่รู้สึกลัวหิวหิว ที่ยังไม่ได้ทานอะไรเลยตั้งแต่เที่ยง ทว่า...ความเหน็ดเหนื่อยจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ต้องผจญมาทั้งวัน ทำให้เธอเริ่มหมดแรง หน้ามืด และเดินเซลงจากฟุตบอล จากนั้นเธอก็ไม่รู้สึกลัวอีกเลย

จนกระทั่งตอนนี้...

"น้องเขาฟื้นแล้ว!"

เสียงหัวเราะที่มีจริตเกินชายทักขึ้นก่อนที่เจ้าของเสียงจะรีบถลามาที่เตียง เขาเป็นหนุ่มรูปร่างหน้าตาดี แต่กิริยาท่าทางเป็นเกย์ออกสาว อายุน่าจะประมาณสามสิบปี แต่งตัวดีทุกระเบียดนิ้ว

"เธอเจ็บตรงไหนหรือเปล่า"

ผู้ชายอีกคนเดินตามมาที่ข้างเตียงแล้วถามจันทร์ทกานต์ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพียงแคเธอเห็นหน้าเขาก็ถึงกับเบิกตาและมองเขาอย่างตกตะลึงราวกับว่าเขาเป็นตัวประหลาด

ชายหนุ่มมีความสูงไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ผิวพรรณดี

รูปร่างเพอร์เฟ็กต์อย่างคนที่ดูแลตัวเองอย่างดีและออกกำลังกายสม่ำเสมอ ใบหน้าคมคายหล่อเหลา โดดเด่น และมีเอกลักษณ์จนสะดุดตาอย่างยากที่จะหาใครเปรียบเทียบเพราะเครื่องหน้ารับกันหมดจด ทั้งดวงตาคมกริบ สีดำสนิทมีเสน่ห์ดึงดูดจนทำให้คนมองไม่อาจละสายตาไปไหนได้ จมูกโด่ง เป็นสันราวกับมีเชื้อชาติตะวันตก ริมฝีปากรูปกระฉับหยักได้รูปสวยน่าสัมผัส และมีเรือนผมดกดำที่ถูกตัดแต่งเข้ากับรูปหน้าคม

จันทกานต์จำได้ว่าเขาคือ 'วาริธร ศุจินทร' พระเอกหนุ่มที่เล่นละครเรื่องแรกก็ดั่งเป็นพลุแตกจนทำให้เรตติ้งของสถานีโทรทัศน์ช่องสิบสามพุ่งสูงที่สุดในรอบห้าปี หลังจากนั้นไม่ว่าเขาจะเล่นละครอีกสักกี่เรื่องก็ประสบความสำเร็จ เรตติ้งถล่มทลาย และถึงแม้เขาจะได้ชื่อว่าเป็นคนที่มีโลกส่วนตัวสูง ขอบเก็บเนื้อเก็บตัวแตกต่างจากดาราคณะอื่นๆ แต่ก็ยังมีแฟนคลับติดตามอย่างเหนียวแน่น

เด็กสาวไม่คิดเลยว่าเธอจะมีโอกาสได้เจอเขาตัวเป็นๆ ในสถานการณ์นี้
 เพียะ!

"ทำอะไรของเธอ!" วาริธรถามเสียงดังเมื่อจันทกานต์ตบหน้าตัวเอง

"ไม่ได้ฝันไปหรือเนี่ย" เด็กสาวยังมองเขาไม่กะพริบตา

"ไม่ได้ฝันไปหรือคะคุณน้อง! นี่คือคุณซีตัวจริงเสียงจริง!" นกแก้วพูดแทรกเหมือนจะรู้ว่าที่จันทกานต์ตกตะลึงตาค้างแล้วตบหน้าตัวเองเป็นเพราะได้เจอวาริธรตัวจริงแล้วคิดว่าฝันไป

"คุณมาได้ยังไงคะ แล้วมันเกิดอะไรขึ้น ทำไมเมฆมานอนอยู่ที่นั่นล่ะ"

จันทกานต์ถามต่อจนนกแก้วกับวาริธรต้องมองหน้ากันด้วยความสงสัยว่านั่นมันเกิดอะไรขึ้น ลึกลงในใจพวกเขาต่างกังวลว่าเธออาจสูญเสียความทรงจำซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นมันคงไม่ดีแน่

"คุณน้องจำอะไรไม่ได้เลยหรือคะ" นกแก้วกลั้นใจถาม

"หนูจำได้ว่าตัวเองเดินตากฝนแล้วจู่ๆ ก็หน้ามืด และหลังจากนั้น

หนูก็ทำอะไรไม่ได้เลย"

คนฟังถอนหายใจโล่งอก ที่แท้จันทกานต์ก็ไม่ได้ความจำเสื่อม แต่เธอคงหมดสติไปก่อนที่จะถูกรถของวาริธรชนเข้า นี่ยังถือว่าเป็นโชคดีที่เขารีบเหยียบเบรก รถจึงไม่ได้พุ่งเข้าไปใส่เธออย่างรุนแรง ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่ได้แค่หัวแตกเย็บไม่กี่เข็มและมีแผลถลอกตามร่างกายแค่เล็กน้อยแบบนี้

"แล้ว...แล้วกระเป๋าของหนูล่ะ คุณได้หยิบมาด้วยหรือเปล่าคะ" จันทกานต์ถามหาสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่เธอมี ซึ่งในนั้นมีโทรศัพท์มือถือและเอกสารจำเป็นที่เธอต้องใช้ในการสมัครงาน

"อยู่นี่ค่ะ ไม่มีใครเขาขโมยกระเป๋าของคุณน้องหรอก"

นกแก้วเดินไปหยิบกระเป๋าสะพายหลังของจันทกานต์ที่วางอยู่บนเก้าอี้มาส่งให้ เด็กสาวจึงรีบรับมันมาเปิดดูด้วยความร้อนรน แล้วก็หันหน้าก้มตาค้นกระเป๋าเหมือนไม่สนใจใครอีกแล้ว

"ฉันเป็นคนขับรถชนเธอเอง" วาริธรอธิบาย พอนกแก้วได้ฟังก็ถึงกับตาโตแล้วส่งสัญญาณไม่ให้อีกฝ่ายพูด แต่ก็ห้ามเขาไม่ทันแล้ว "ฉันพาเธอมาที่คลินิกเพราะเห็นว่าเธอไม่ได้อาการหนัก อาจจะแค่หัวแตก มีบาดแผลนิดหน่อย แล้วก็หมดสติไป ส่วนนี้พี่นกแก้ว เป็นผู้จัดการส่วนตัวของฉัน"

"หนูรู้จักค่ะ หนูเคยเห็นพี่เขาในโทรทัศน์"

นกแก้วยิ้มอย่างพอใจที่อีกฝ่ายรู้จักตนเอง แต่พอนึกขึ้นได้ว่าวาริธรหลุดปากพูดเรื่องที่ขับรถชนจันทกานต์ เธอก็เริ่มเครียดขึ้นมาอีกรอบ นี่ถ้าวาริธรตกเป็นข่าวขับรถชนคนหลังออกจากงานปาร์ตี้ เขาอาจจะถูกประชาชนวิพากษ์วิจารณ์เรื่องเมาแล้วขับรถก็เป็นได้ นกแก้วจำได้ว่าก่อนหน้านี้เธอเห็นเพื่อนวาริธรอ์พรูอยู่ในปาร์ตี้แล้วแท็กมาที่อินสตาแกรมของชายหนุ่มด้วย บางทีอาจจะมึนหัวเห็นแล้วก็ได้

ปัจจุบันประเด็น 'เมาแล้วขับ' เป็นเรื่องที่คุณให้ความสนใจมาก หาก

วาริธรตกเป็นข่าวจะต้องถูกโจมตีแน่ ต่อให้เขาจะไม่สนใจเรื่องภาพลักษณ์ มีข่าวฉาวบ่อยครั้ง และครอบครัวร่ำรวยมหาศาลจนไม่เดือดร้อนแม้จะไม่มีงาน แต่นกแก้วก็ไม่อยากให้เขาเป็นข่าวเสียหายโดยเฉพาะเรื่องผิดกฎหมาย

อีกอย่าง 'ยศภัทร' กับ 'ทิพรดา' บิดากับมารดาชายหนุ่มก็ออกปากกำชับกับเธอด้วยว่าให้ช่วยระวังเรื่องข่าวฉาวของเขาบ้าง ระยะเวลาหลังๆ เขามีข่าวเสียหายบ่อยจนเกินไปแล้ว

"พี่ว่าคุณซีกลับไปก่อนดีกว่า ส่วนทางนี้พี่จัดการเอง น้องเขาน่าจะไม่ได้เป็นอะไรแล้ว เดี่ยวนักข่าวรู้เข้ามันจะวุ่นวายไปกันใหญ่ เรื่องนี้ไม่ควรให้คนนอกรับรู้หรือเป็นข่าวเด็ดขาดเลย"

นกแก้วบอกด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด อันที่จริงเธอบอกให้วาริธรกลับไปตั้งแต่ตอนที่จันทกานต์ยังไม่ฟื้นแล้วเพราะเธอจะรับว่าเป็นคนขับรถชนจันทกานต์เอง แต่ด้วยนิสัยตรงไปตรงมาของวาริธร หัวเด็ดตีนขาดยังไง เขาก็ไม่มีทางเอาตัวรอดด้วยการให้นกแก้วยอมรับผิดแทนแน่ๆ

"แต่ผมเป็นคนขับรถชนผู้หญิงคนนี้นะครับ"

"คุณซีก็พาน้องเขามารักษาตัวที่คลินิกนี้แล้วไงคะ ที่เหลือพี่จะจัดการเอง น้องเขาไม่ได้เป็นอะไรมากแล้ว เราแค่จ่ายค่าทำขวัญก็คงจะจบๆ ไป แต่... ถ้าคุณซีเป็นข่าวขึ้นมา เรื่องมันจะไม่จบง่ายๆ นะคะ คุณซีขับรถหลังกลับจากปาร์ตี้ แถมยังคุยโทรศัพท์กับพี่อีก เดี่ยวก็เจอสองข้อหาหอก่ะ"

"แต่ผม..."

"นะคะคุณซี เชื่อพี่เถอะ!"

นกแก้วพยายามรีบเร็ว แต่วาริธรก็ยังไม่ยอมกลับไป ทั้งสองมองหน้ากันเหมือนต่างฝ่ายต่างยืนยันความคิดของตน จนในที่สุดนกแก้วก็ตัดสินใจดูนหลังพระเอกหนุ่มออกจากห้อง

"แค่จ่ายค่าทำขวัญคงไม่ได้หรอกนะคะ"

ทว่า...ยังไม่ทันที่ร่างสูงจะเดินพ้นประตูออกไป จันทร์กานต์ก็พูดขึ้น หลังจากที่เขาเอาแต่ก้มหน้าก้มตาอยู่กับกระเป๋าคู่เหมือนไม่สนใจใคร และ ประโยคนั้นทำให้ทั้งสองคนถึงกับนิ่งงัน

วาริธรกับนกแก้วหันมามองเด็กสาวด้วยสายตาไม่ไว้วางใจในทันที!

"หนูไม่ได้จะเรียกร้องอะไรหรอกค่ะ แต่ตอนนี้หนูกำลังลำบากและ ไม่มีที่ไป หนูขอแค่ที่พักกับอาหารครบสามมื้อจนกว่าหนูจะหางานได้ก็พอ หนูสัญญาว่าจะพยายามหางานให้เร็วที่สุด"

"ว่าไงนะ!" นกแก้วถามราวกับหูหนวกไปชั่วขณะ

"หนูเพิ่งมาจากต่างจังหวัดค่ะ" จันทร์กานต์ยืนยันด้วยน้ำเสียงเรียบๆ หน้าตาใสซื่อทั้งๆ ที่กำลัง 'แบล็กเมล' อีกฝ่าย "หนูไม่มีที่ไปจริงๆ ค่ะ แล้ว ตอนนี้หนูก็ยังหางานทำไม่ได้ด้วย ถ้าข้อเสนอของหนูน้นมากเกินไป งั้นหนู ขอแค่ที่พักก็ได้ แล้วเรื่องที่คุณซีขั้บรรดชนหนูก็จะเป็นความลับตลอดไป"

"นี่เรากำลังขู่เราสองคนหรือ!"

นกแก้วถามด้วยน้ำเสียงเอาเรื่อง สรรพนามที่ใช้ก็เปลี่ยนไปทันที ที่เริ่มเห็นฤทธิ์เดชของเด็กสาว ตอนแรกนกแก้วก็ส่งสารจันทร์กานต์อยู่หรือที่ถูกรถชน แถมยังมีชีวิตที่น่าจะลำบากลำบาก แต่พอได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย กราฟความสงสัยก็ลดทอน มิหนำซ้ำยังรู้สึกได้ว่าเด็กคนนี้ 'ไม่ธรรมดา' เลย

"ใจเย็นๆ ก่อนครับพี่นกแก้ว" วาริธรดึงแขนผู้จัดการส่วนตัวไว้ไม่ให้ ใช้อารมณ์ ไม่อย่างนั้นสถานการณ์จะยิ่งแย่ไปกันใหญ่ จากนั้นก็เป็นฝ่ายถามจันทร์กานต์เอง "แล้วถ้าฉันไม่ตกลงล่ะ"

"หนูก็คง...ต้องเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับตัวเอง" จันทร์กานต์ บอกด้วยสีหน้าหนักใจ แต่ในสายตาของนกแก้วมันเหมือนการเล่นละคร เสียมากกว่า "ด้วยการส่งคลิปเสียงพวกนี้ให้กับนักข่าว"

พูดจบเด็กสาวก็เปิดคลิปสนทนาระหว่างนกแก้วกับวาริธรให้ฟัง พวกเขา ถึงกับตาโตอย่างคาดไม่ถึง เพราะไม่คิดเลยว่าเด็กสาวทำทางเชอซ๋าและ

ดูเหมือนไม่มีพิษมีภัยอะไรอย่างจันทกานต์คนนี้จะร้ายกาจถึงขนาดกล้า
อัดคลิปเสียงของพวกเขาเอาไว้แบล็กเมลล์อย่างหน้าซื่อตาใส

นี่ถ้ารู้ว่าเธอจะเป็นตัวอันตรายขนาดนี้ ทั้งสองคนคงไม่ยืนคุยกัน
ในห้องนี้หรอก

"เอามานี่!"

นกแก้วจะเข้ามาแย่งโทรศัพท์มือถือ จันทกานต์ก็รีบเก็บมันไว้ใน
กระเป๋าสะพายแล้วกอดมันไว้แน่น แต่ถึงเธอจะถูกแย่งโทรศัพท์มือถือไป
เธอก็ไม่กลัวหรอก

"พวกคุณแย่งมือถือหนีไปแล้วลบคลิปทิ้งก็ไม่มีประโยชน์หรอกคะ
หนูสำรองคลิปเอาไว้แล้ว" จันทกานต์บอกหน้าซื่อจนนกแก้วถึงกับปวดหัว
ตุบๆ กับความร้ายกาจของเธอ

"ฉันจะให้เงินเธอไว้เป็นค่าที่พักและค่าอาหาร" วาริธรเจรจา
เมื่อเห็นว่านกแก้วคงต่อกรกับจันทกานต์ไม่ไหว ถ้าชื่อเรียกร่องของอีกฝ่าย
ไม่มากมายอะไร เขาก็ยอมจ่ายเพื่อจบปัญหา

"ฉันคุณก็ต้องจ่ายให้หนูเป็นหมิ่นเลยนะคะ" จันทกานต์ส่ายหน้าปฏิเสธ
เหมือนรู้สึกผิดถ้าต้องรับเงินจากเขา "ค่าห้องเช่าต้องวางมัดจำก่อนอย่างน้อย
สามเดือน แล้วไหนจะค่าประกันห้องอีก"

"เท่าไรฉันก็จะจ่าย"

"แต่หนูไม่อยากรู้สึกไม่ดี ถ้าหนูรับเงินจากคุณมากมายขนาดนั้น
ก็เหมือนหนูรีดไถเงินจากคุณนะสิคะ หนูไม่ใช่พวกสืบบแปดมงกุฎหรือนัก
ต้มตุ๋นนะ" เด็กสาวยืนยันหนักแน่น

"โอ้! แม่คุณ! ไอ้ที่เธออัดคลิปเสียงเราเอาไว้แล้วมาขู่แบล็กเมลล์นี่
เป็นคนดีเหลือเกินนะยะ"

นกแก้วได้ที่ที่ประสงค์เข้าใจ จันทกานต์พูดเหมือนตัวเองเป็นคนดี
เหลือเกิน แต่คนที่ไหนจะมาอัดคลิปแบล็กเมลล์ชาวบ้านอย่างนี้ วาริธร

เป็นคนดีเกินไปที่มาส่งสารเด็กก่อสร้างอย่างเธอ

"หนูแค่กลัวว่าพวกคุณจะไม่รับผิดชอบนี่นา" จันทกานต์ยังอธิบายด้วยสีหน้าซีดๆ "หนูไม่ได้ต้องการอะไรมาจริงๆ นอกจากที่ซุกหัวนอน แล้วถ้าหนูได้งานทำ หนูก็จะไปทันที"

หากจันทกานต์ไม่ได้ใช้วิธีแบล็กเมล วาริธก็คงจะไว้วางใจเชื่อคำพูดเธอ เพราะท่าทางเธอเหมือนเด็กสาวที่เพิ่งมาจากต่างจังหวัด ไม่มีที่ไป แถมยังแต่งตัวมอมแมมจนน่าเห็นใจจริงๆ

"หนูรู้นะคะว่าพวกคุณไม่ไว้วางใจหนู คิดว่าหนูร้ายกาจขนาดแบล็กเมลแบบนี้ หนูต้องไม่ธรรมดาแน่" เธอพูดเหมือนรู้ทัน "แต่หนูไม่ได้คิดอะไรไม่ดีเลยนะคะ หนูแค่ต้องการที่พักเท่านั้นเอง"

"แล้วพ่อแม่เธออยู่ไหน เขาจะว่ายังไงถ้ารู้เรื่องเข้า" นกแก้วถามต่อ

"พ่อกับแม่หนูแยกทางกันตั้งแต่หนูอายุได้สามขวบ หนูอยู่กับแม่มาตลอด และเมื่อสองอาทิตย์ก่อนแม่หนูก็เพิ่งจะเสียชีวิต หนูก็เลยเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ และตั้งใจว่า..."

"พอๆๆ ไม่ต้องมาดราม่า!"

นกแก้วรีบโบกมือห้ามก่อนที่จันทกานต์จะเล่าเรื่องจนจบ เห็นอีกฝ่ายพูดด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย น้ำเสียงสิ้นเครื่อง และขอบตาแดงเรื่อเหมือนจะร้องไห้ก็ไม่อยากฟังต่อแล้ว ก็ไม่ใช่หัวใจร้ายใจดำหรอก แต่เธอกลัวว่าตัวเองจะใจอ่อนเกิดความสงสาร แล้วเรื่องมันก็จะยิ่งยุ่งยากเข้าไปใหญ่

คนเจ็บหยุดพูดตามคำสั่งอย่างว่าง่าย แต่เธอยังมองวาริธกับนกแก้วอย่างคาดหวัง

"ให้เขาไปอยู่กับพี่นกแก้วได้มั๊ย"

วาริธเห็นสายตาละห้อยของคนตัวเล็กก็หันไปถามผู้จัดการส่วนตัวเพื่อหาทางออก ไม่อย่างนั้นเรื่องคงจะไม่จบง่ายๆ ท่าทางจันทกานต์คงจะไม่ยอมรับเงินจากเขาจริงๆ

"ได้ยังไงล่ะคะ! พ้อยู่กับแฟนพี่นะคะ ขึ้นให้นางไปอยู่ด้วยก็กระอักกระอ่วนใจตายเลย"

นกแก้วปฏิเสธอย่างไม่ต้องคิด แฟนเธอเป็นคนในวงการ เขากำลังเริ่มมีชื่อเสียง จะให้คนนอกรู้ว่าคบกับเธอไม่ได้ และถ้าให้เจ้าหน้าที่ไปอยู่ด้วยเธอกับแฟนก็ต้องห่างกันซึ่งเธอก็ยอมไม่ได้ เพราะทุกวันนี้ต่างฝ่ายก็ต่างทำงานหนักจนแทบไม่มีเวลาให้กันอยู่แล้ว ขึ้นต้องแยกกันอยู่คงยิ่งไม่มีเวลาเจอกัน

คราวนี้วาริธมองเจ้าหน้าที่อย่างใช้ความคิด

"งั้นฉันจะจ่ายค่าห้องเช่าและค่าใช้จ่ายต่างๆ ให้เธอแทนค่าทำขวัญ"

"หนูบอกแล้วไงคะว่าหนูไม่รับ"

"เธอบอกเองว่าขอแค่ที่ซุกหัวนอน ฉันก็จะหาให้และเป็นคนจ่ายให้ไง"

"ก็แล้วทำไมคุณต้องมาจ่ายเงินมากมายให้หนูด้วยล่ะ"

"เงินหลักหมื่นไม่ได้มากมายสำหรับฉัน"

"แต่มันมากสำหรับหนู และหนูไม่สบายใจถ้าต้องรับมันมาจากคุณถึงคุณจะบอกว่ามันเป็นค่าทำขวัญก็เถอะ แม่หนูสอนว่าถึงเราจะจนแต่เราก็มีศักดิ์ศรี และไม่ควรรับเงินใครมาฟรีๆ ค่ะ"

"จ้่าา แม่คนดี"

นกแก้วเห็นเจ้าหน้าที่ยืนยันเสียงแข็งก็กลอกตามองบนด้วยความเบื่อหน่าย พุดไปก็เปล่าประโชน เธอจึงสะกิดแขนวาริธให้ออกไปคุยกันข้างนอกก่อนที่จะถูกอัดคลิปเสียงเอาไว้อีก

"พี่นกแก้วว่าไงครับ" ชายหนุ่มถามอย่างปริศนาเมื่อเดินออกมาแล้วปิดประตูห้องไว้

"พี่ว่า...คุณซีให้นางไปพักที่คอนโดฯ คุณซีดีมัยคะ ขึ้นเถียงกันไปอย่างนี้ก็ไม่เกิดประโยชน์ เผลอๆ นางหงุดหงิดเหมือนผีเข้าแล้วส่งคลิปนั้นให้นักข่าวขึ้นมาเราจะช่วยเอาได้นะคะ"

"จะไว้ใจได้หรือครับ ทำทางเขาจะแสบไม่เบาอะ"

"นางดูซื่อๆ แถมเป็นเด็กต่างจังหวัดด้วย คงไม่มีอะไรหรือมั้งคะ"

"แต่เขาเพิ่งจะชูแบล็กเมลล์ผมนะ!"

"เมื่อกี้คุณซียังอยากให้พี่รับนางไปอยู่กับพี่นะคะ ทำไมย้อนแย้งอย่างนี้"

"ก็อยู่กับพี่นงแก้วมันน่าจะเสี่ยงน้อยกว่าอยู่กับผมนี่ครับ"

"พี่ว่านางคงอับจนหนทางจริงๆ ก็เลยพยายามหาทางเอาตัวรอด เพราะถ้านางหวังเงินหรือคิดไม่ดีจริงๆ ก็น่าจะเรียกร้องเงินจากเราแล้วนะคะ แต่ที่เราจะให้เงิน นางยังไม่เอาเลย" นงแก้ววิเคราะห์ ใจจริงก็ไม่อยาก ยอมรับข้อเสนอของจันทร์กานต์ แต่อีกฝ่ายดันมีหลักฐานเด็ดอยู่ในมือนี้สิ!

"เขาอาจจะหวังอย่างอื่นก็ได้"

"ถ้าคิดว่าเขาจะหวังขึ้นคอนโดฯ คุณซีเพื่อใกล้ชิด พี่ว่าช่วงนี้คุณซี ก็แค่ไม่ไปที่คอนโดฯ ก็น่าจะไม่มีปัญหาอะไรแล้ว กล้องวงจรปิดมันตรวจเช็คได้ ยิ่งไงเราก็มีหลักฐานว่าคุณซีไม่ได้ไปที่นั่นอีก"

"แต่..."

"แล้วตอนที่พานางไปคอนโดฯ พี่ก็จะไปด้วย อีกอย่างคอนโดฯ ของคุณซีก็มีระบบรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างดี รมภ. เยอะแยะขนาดนั้น ถ้าปล่อยให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ ขนของออกไปได้ก็โง่เกินไปแล้ว พี่รู้นะคะว่า คุณซีกังวลอะไร แต่พี่ก็เชื่อเซ็นส์ที่เหมือนกันว่าถึงนางจะกล้าแบล็กเมลล์เรา แต่นางก็ไม่น่าจะเป็นคนร้ายหรือพวกที่เข้ามาโดยไม่ประสงค์ดีอะไรหรือ ทำทางซื่อๆ เซ่อๆ และน่าสงสารออกปานั้น"

วาริธรได้ฟังก็เริ่มคลายตาม คอนโดฯ ส่วนตัวที่ว่านั้นเขาซื้อไว้เป็นห้องพักชั่วคราวเวลาไม่อยากกลับบ้าน แต่ส่วนใหญ่เขาก็ยังพักที่บ้านเป็นหลัก ในห้องไม่มีของมีค่าอะไรนอกจากเฟอร์นิเจอร์กับเครื่องใช้ต่างๆ และถ้าจันทร์กานต์จะขโมยของชิ้นใหญ่แบบนั้นออกไป ยิ่งไงเสีย รมภ. ก็ต้องเห็น

"นะคะคุณซี เราจะได้จับปัญหานี้สักที"

"งั้นก็แล้วแต่พี่นกแก้วละกันครับ"

วาริธรถอนหายใจ ทั้งสองคนเดินกลับเข้าไปในห้องพักคนป่วยอีกครั้ง เพื่อตอบรับข้อเสนอ ในขณะที่จันทกานต์กำลังนั่งรอลุ้นผลราวกับว่าฝากชีวิตเอาไว้กับการตัดสินใจของพวกเขา!

นกแก้วจะขอยึดบัตรประชาชนไว้จนกว่าจันทกานต์จะย้ายไปอยู่ที่อื่น แต่เด็กสาวแย้งว่าจะต้องใช้มันตอนสมัครงาน นกแก้วกับวาริธรจึงขอถ่ายรูปบัตรประชาชนไว้แทนซึ่งเธอก็ไม่ได้ว่าอะไร

ตอนแรกเด็กสาวคาดหวังว่าจะได้ไปอยู่กับนกแก้ว การที่อีกฝ่ายเป็นเกย์ทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยกว่า เพราะอย่างน้อยก็ไม่น่าจะทำมิดีมีร้ายอะไรเธอ แต่พอรู้ว่าตัวเองจะต้องมาอยู่คอนโดฯ ของวาริธร เธอก็นั่งอึ้งไปหลายวินาที จนเขาต้องออกปากว่าเขาไม่ได้คิดจะทำอะไรเธอสักนิด

เมื่อมาถึงคอนโดฯ นกแก้วกับวาริธรพาจันทกานต์ไปหา รปภ. ก่อนจะบอกว่าเธอเป็นญาติห่างๆ ของนกแก้วที่จะมาอยู่ที่นี้ชั่วคราว พอนกแก้วพาเธอเดินออกไปก่อน วาริธรก็กระซิบกับ รปภ. ว่าถึงเธอจะเป็นญาติห่างๆ ของนกแก้วแต่เขาก็ไม่วางใจนัก เขาอยากฝาก รปภ. ให้จับตามองเป็นพิเศษ อีกทั้งยังให้เงินค่าตอบแทนกับ รปภ. ไว้จำนวนหนึ่ง อีกฝ่ายจึงรีบรับปากว่าจะจับตามองให้เป็นอย่างดี

ระหว่างเดินไปที่ห้องพัก นกแก้วก็เปรยลอยๆ ว่าคอนโดฯ แห่งนี้เป็นคอนโดฯ หู มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม มีกล้องวงจรปิดทุกจุด จันทกานต์รับรู้ว่าทั้งสองคนคงกังวลว่าเธออาจจะเป็นขโมย เธอจึงตอบว่าเธอไม่ใช่โจรแน่ๆ พวกเขาไม่ต้องกลัวหรือกว่าเธอจะขโมยของในห้องวาริธรหรือไปงัดแงะห้องคนอื่นจนนกแก้วอุ่นใจขึ้นบ้าง แต่ก็อดหมั่นไส้กับคำพูดของเด็กๆ อย่างเธอไม่ได้

เมื่อทั้งสามคนเดินมาถึงห้องพัก วาสิธกรก็ใช้คีย์การ์ดเปิดประตูเข้าไป
จับทากานต์ถึงกับตกตะลึงในความหรูหราและกว้างขวางของห้องนี้ซึ่งมัน
ใหญ่กว่าห้องของรุ่งรัตน์เกือบยี่สิบเท่า

นอกจากห้องจะกว้างมากแล้วยังเป็นห้องเพดานสูงโปร่งบอกถึงคอนเซ็ปต์
ของคอนโดฯ ที่สร้างโดยไม่เน้นจำนวนห้องแต่เน้นคุณภาพและความพอใจ
ของผู้ซื้อที่ต้องการความสะดวกสบาย

ภายในมีสองห้องนอนที่มีห้องน้ำในตัว อีกห้องยังมีห้องรับแขก ห้องครัว
ห้องรับประทานอาหาร และมีสระว่ายน้ำส่วนตัวอีกด้วย เรียกได้ว่าภายใน
ห้องนี้สามารถใช้ชีวิตได้เหมือนในบ้านหลังใหญ่ จับทากานต์คิดว่าคนที่
กล้าซื้อห้องชุดสุดหรูขนาดนี้ได้ต้องเป็นพวกเศรษฐีที่มีเงินเหลือใช้จริงๆ

และวาสิธกร...คือหนึ่งในนั้น!

"จะหยิบจับอะไรก็ระวังด้วย ของในห้องนี้มันแพงมาก" นกแก้วบอก
ขณะที่จับทากานต์ถอดรองเท้าผ้าใบคู่เก่าวางไว้บนชั้น "เวลาอยู่ที่นี้ให้
ใส่รองเท้าสลิปเปอร์ เดี่ยวเท่าเธอจะทำห้องเป็นรอย"

"คะพี่นกแก้ว"

วาสิธกรปล่อยให้นกแก้วเป็นคนกำชับเรื่องข้อปฏิบัติต่างๆ เมื่ออยู่ใน
ห้องนี้โดยไม่พูดอะไร ทั้งๆ ที่ความจริงอยากให้นกแก้วใช้คำพูดที่ดีกว่านี้
แต่ก็ไม่อยากพูดขัดอีกฝ่ายจนดูเหมือนคนขี้สงสารหรือใจอ่อนเกินไป เขาเอง
ก็เพิ่งรู้จักจับทากานต์และยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอเป็นคนยังไงกันแน่

"เธอนอนห้องนี้ก็แล้วกัน"

วาสิธกรชี้มือไปที่ห้องนอนซึ่งไม่ใช่ห้องที่เขานอนประจำ

"หนูนอนโซฟาก็ได้นะคะ"

"ถ้าเกรงใจก็ไม่ควรปฏิบัติเสที่ฉันจะเช่าห้องให้ตั้งแต่แรก" ชายหนุ่ม
พูดตักคองอีกฝ่ายถึงกับเงยบไป ใบหน้าอ่อนเยาว์สลดลง "ในครัวมี
บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ถ้าหิวก็ทานได้ ฉันไม่หวง"

"ขอบคุณค่ะ"

"ศิย์การ์ดกับค่าอาหารสามมือของเธอ"

วาริธรยื่นศิย์การ์ดสำรองพร้อมเงินอีกสามพันบาทให้กับจันทกานต์ แต่เธอยังทำท่าทางลังเลเหมือนไม่ยอมรับเงินจนเขาต้องจับยัดใส่มือเธอ ให้สิ้นเรื่องสิ้นราวกันไป ตอนนั้นเวลาปาเข้าไปตีสามกว่าๆ แล้ว กว่าเขา จะขับรถกลับถึงบ้านและกว่าจะได้นอนคงไม่ต่ำกว่าตีสี่เป็นแน่

เขาอยากจบปัญหาให้กับเธอและอยากกลับบ้านไปนอนเต็มแก้มแล้ว!

"ขอบคุณค่ะคุณซี" เด็กสาวยกมือไหว้

"ดีกมากแล้ว เธอไปพักผ่อนเถอะ ฉันกับพี่นกแก้วก็จะกลับแล้ว"

"แล้วคุณพักที่ไหนหรือคะ"

"พักที่บ้านสียะ! เธอคิดว่าคุณซีให้เธอมาค้างที่คอนโดย ส่วนตัวแล้ว คุณซีก็จะมาค้างด้วยหรือ ตอนแรกฉันก็ไม่คิดนะว่าเธอจะวางแผนอะไรในใจ เจอคำถามนี้เข้าไปฉันเริ่มคิดได้ทันทีเลยเนี่ย" นกแก้วพูดแทรกเหมือนจะ รีบเบรกจันทกานต์ทั้งๆ ที่เธอยังไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นเลย "ที่ยืนยัน เสียงแข็งเสียงคอบเป็นเอ็นว่าไม่ยอมรับเงินและไม่ยอมให้เช่าห้องให้เพราะ อยากจะมาอยู่ใกล้ชิดคุณซีใช้มั๊ยยะ"

"หนูไม่ได้คิดอะไรนะคะ หนูแค่กลัวว่าจะทำให้คุณซีลำบาก"

"จ๋า แม่คนดีศรีสยาม แม่นางงามสันติภาพ ที่ทำอยู่นี้ไม่ได้ทำให้เรา ลำบากอะไรเลย!"

"กลับกันเถอะครับพี่นกแก้ว พรุ่งนี้มึงงานแต่เช้าไม่ใช่หรือ"

วาริธรถอนหายใจก่อนจะเดินนำออกไปโดยไม่มองจันทกานต์ ส่วน นกแก้วก็มองเธอด้วยสายตาไม่เป็นมิตรแล้วเดินตามชายหนุ่มไปโดยไม่ลืมน บ่นเธอไปด้วยจนกระทั่งประตูปิดลง

จันทกานต์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เธอกวาดสายตามองห้องกว้างที่ แสงจะหรรหราแตกต่างจากที่ที่เธอมาจนดูเหมือนว่ามันไม่เหมาะกับเธอ

เลยสักนิด แต่เธอก็ไม่ได้รู้สึกดีใจที่ได้เข้ามาอยู่ที่นี้
สักๆ เด็กสาวรู้สึกผิดเช่นกันที่ต้องใช้วิธีนี้ แต่เธอไม่มีทางเลือก...
จันทร์กานต์สัญญากับตัวเองว่าจะรีบหางานทำแล้วไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด
เธอจะได้ไม่ต้องอยู่ให้พวกเขาลำบากใจอีกต่อไป

บทที่ 2

ปากแข็งแต่ใจอ่อน

ผ่านไปสามวันจันทกานต์ก็ยังคงหางานทำไม่ได้ อาจเป็นเพราะงานที่เธอพยายามมองหาต้องมีที่พักให้ด้วย แต่ไม่ว่าจะเป็นงานบ้าน งานร้านอาหาร หรือเด็กล้างจาน ทุกร้านที่เธอเข้าไปถามก็มีพนักงานเต็มหมดแล้ว ทำให้เธอต้องหอบความผิดหวังกลับคอนโดฯ ทุกวันจนเริ่มหมดกำลังใจ

เด็กสาวตั้งใจว่าพรุ่งนี้จะเปลี่ยนเป้าหมายไปหางานทั่วไปแทน ไม่ต้องมีที่พักให้ก็ได้ ขอแค่เธอมีงานทำเป็นหลักเป็นแหล่งก็พอ แล้วจากนั้นเธอก็ย่คิดหาทางดิ้นรนต่ออีกที

จันทกานต์กลับถึงคอนโดฯ ตอนเกือบสองทุ่ม เธออาบน้ำ แต่งตัว แล้วออกมาต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปในครัว แม้วาริธรจะให้เงินค่าอาหารไว้สามพันบาท แต่เธออยากเก็บมันไว้ใช้ยามจำเป็น อย่างน้อยๆ ถ้าเธองานหาไม่ได้แล้วถูกเขาไล่ออกจากคอนโดฯ เธอก็ยังพอมีเงินสำหรับหาที่พักชั่วคราว

ปัง!

ขณะกำลังเริ่มชดบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปกลิ่นหอมฉุย จันทกานต์ก็ได้ยินเสียงปิดประตูห้อง ร่างบางสะดุ้งด้วยความตกใจแล้วรีบมองไปที่ประตูทันที

ตอนแรกเธอคิดว่านกแก้วคงจะแวะมาดูความเรียบร้อยและดูว่าเธอทำ
ข้าวของเสียหายหรือขโมยสิ่งมีค่าออกไปจากห้องนี้หรือเปล่า ทว่า...เธอ
กลับต้องแปลกใจจนหนึ่งงั้นไปหลายวินาทีเมื่อเห็นว่าคนที่แวะมาคือเจ้าของ
ห้องอย่างวริธรรตต่างหาก!

"ทำไมต้องทำหน้าเหมือนเห็นผีอย่างนั้น"

ชายหนุ่มเอ่ยเพื่อทำลายความเงียบ น้ำเสียงเขาฟังดูไม่พอใจนัก

"หนูแค่ตกใจที่คุณมาที่นี่นะค่ะ"

คนตัวเล็กรีบกำหน้าลงอย่างรู้สึกผิดทั้งๆ ที่เธอยังไม่ได้ทำผิดอะไร
เพียงแต่เธอสงสัยว่าเขาจะแวะมาที่คอนโดฯ ทำไมทั้งๆ ที่เขากับผู้จัดการ
ส่วนตัวพูดเองว่าในช่วงที่เธออยู่ในห้องนี้เขาจะไม่แวะมาเพื่อป้องกันการ
ตกเป็นข่าวฉาวในทำนองที่ว่าเขาแอบซุกผู้หญิงไว้หรือพาผู้หญิงขึ้นคอนโดฯ

"นี่มันห้องของฉัน ทำไมฉันจะมาไม่ได้"

"หนูได้ยินคุณคุยกับพี่นกแก้วว่าช่วงที่หนูอยู่ที่นี้ คุณจะไม่มาไม่ใช่
หรือคะ"

จันทร์กานต์พาชื่อตอบตามที่คิดและได้รับเสียงถอนหายใจเหนื่อยๆ
จากชายหนุ่มกลับมา พอเธอเงยหน้าขึ้นไปมองก็เห็นว่าดวงตาคมกริบ
ของเขากำลังมองเธอที่อยู่ในชุดเสื้อยืด กางเกงขาสั้น ปล่อยผมยาวประจำ
ที่เพิ่งสระเสร็จเช็ดแค่พอหมาดๆ แล้วเขาก็เงยไปเหมือนคิดอะไรบางอย่าง

"นี่คุณกลัวว่าหนูจะยกเค้าห้องของคุณหรือคะ ถึงต้องมาเช็คแบบ
ไม่บอกไม่กล่าว" จันทร์กานต์ถาม เธอคิดว่าเขาอาจกำลังไม่ไว้ใจเธอถึงได้มอง
แล้วนิ่งเงยไปหลายวินาที

"ฉันแค่แวะมาดูว่าเธอเป็นยังไงบ้าง อยู่ได้มั๊ย"

"หนูอยู่ได้ค่ะ"

เด็กสาวพยักหน้ารับ การได้เข้ามาอยู่ในคอนโดฯ หรรษาขนาดนี้
เป็นเรื่องไกลเกินฝันมาก แล้วเธอจะอยู่ไม่ได้ไต่ยังไง ถ้าจะอยู่ไม่ได้ก็มีเพียง

เหตุผลเดียวคือมันหรรษาเกินไปนั่นแหละ

"เธอมีไฟได้ตาด้วยหรือ"

วาริธรรามเหมือนหาเรื่องชวนคุยไปเรื่อย แต่คนถูกถามกลับทำหน้าที่ตาเลอหลา เธอไม่คิดว่าเขาจะถามถึงเรื่องนี้ ไฟสีน้ำตาลได้ตาข้างขวาของเธอ มันเป็นแค่จุดเล็กนิดเดียวเท่านั้น

ใครจะไปคิดล่ะว่าเขาจะสังเกตหน้าตาเธอด้วย

"เขารู้ว่าคนมีไฟได้ตาจะเป็นคนเจ้าน้ำตานะ"

"ไม่ใช่หนูก็แล้วกัน หนูไม่ใช่คนชอบร้องไห้คะ"

"แล้วเป็นไง หางานทำได้หรือยังล่ะคนเก่ง"

ฉันทกานต์ทำหน้าที่มู่เมื่อกฎถามประชิดเข้าให้ ในใจก็อดคิดไม่ได้ว่าผู้ชายอะไรปากร้ายจริงๆ

"ยังหาไม่ได้เลยล่ะ หนูพยายามหางานที่มีที่พักให้ด้วย แต่ไม่ว่าจะที่ไหนก็มีพนักงานเต็มหมดแล้ว หนูก็เลยคิดว่าพรุ่งนี้จะลองหางานแบบไม่ต้องมีที่พัก ขอให้ได้งานก่อนแล้วค่อยคิดต่ออีกที"

วาริธรรับฟังโดยไม่ตอบอะไร เขาเดินเข้าไปในครัวแล้วรินน้ำในตู้เย็นดื่มเงิบๆ ฉันทกานต์ก็เดินตามเข้าไปแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ข้างหน้าซามบะห์มี กิ่งสำเร็จรูปที่ยังไม่ได้ทาน ร่างสูงมองซามบะห์มีก่อนเลื่อนสายตาไปมองถังขยะแล้วเห็นว่ามิซงบะห์มีกิ่งสำเร็จรูปหลายซองถูกทิ้งลงในนั้น

"นี่เธอไม่คิดจะทานอย่างอื่นบ้างเลยหรือ"

"คุณห่วงด้วยหรือคะ เห็นคุณบอกว่าทานได้หนูก็เลยทาน"

"ทานนะทานได้ แต่ไม่ใช่ทานมันทุกวัน" ชายหนุ่มเดินมานั่งลงบนเก้าอี้ตรงกันข้ามกับคนที่กำลังนั่งทานบะห์มี เขาไม่ได้หวังของกินแต่เป็นห่วงสุขภาพเธอต่างหาก "นี่เธอกินมันเข้าไปจนตัวจะเหลืองหมดแล้วไม่รู้ตัวบ้างหรือ ของพวกนี้มันไม่มีประโยชน์ เหมาะจะกินแค่พอให้หายหิวแบบนานๆ กินที"

"หนูยังหางานไม่ได้นี่คะ ประหยัดได้ก็ต้องประหยัดไว้ก่อน"

"แล้วเงินสามพันที่ให้ไปทำไมไม่เอาไปซื้อข้าว"

"หนูอยากเก็บไว้ใช้จ่ายจำเป็นคะ" จันทกานต์อธิบาย "ตอนนี้หนูยังหางานไม่ได้และไม่รู้ด้วยว่าเมื่อไหร่จะหาได้ เกิดคุณไล่หนูออกจากห้องอย่างน้อยหนูก็ยังจะมีเงินไว้ต่อชีวิตอีกหน่อย"

"อย่ามาดราม่านะ ฉันไม่ชอบ"

วาริธรบอกปิดเหมือนเริ่มรำคาญ แต่ความจริงคือเขาแค่ไม่อยากจะรับรู้เรื่องความยากลำบากของเธอจนเกิดความสงสาร เพราะมันอาจจะนำเรื่องยุ่งยากใจมาให้เขาในภายหลัง

"หนูไม่ได้ดราม่า คุณถามเองนี่นา หนูก็แค่เล่าให้ฟัง"

พอวาริธรไม่ได้พูดนอกจากถอนหายใจ คนตงงานก็ก้มหน้าก้มตาทานบะหมี่เพราะกระเพาะอาหารกำลังหิวโหย ส่วนคนที่เหมือนไม่สนใจและไม่อยากสงสารใครก็เอาแต่นั่งมองเธอ...ชายหนุ่มปฏิเสธไม่ได้ว่าเรื่องราวของเธอทำให้เขาสะท่อนใจ และลึกๆ เขาเป็นห่วงเธอถึงได้แวะมาที่นี่

วาริธรก็มีน้องสาว แม่ 'ธรรณิน' จะอายุมากกว่าจันทกานต์หลายปี แต่ถ้าน้องสาวเขาต้องมาลำบากลำบากอย่างเธอ เขาคงทนไม่ได้ ชายหนุ่มไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเธอไม่มีญาติพี่น้องบ้างหรือ ทำไมคนเหล่านั้นถึงปล่อยให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่อายุแค่สิบแปดปีเข้ามาเร่ร่อนหางานทำอย่างไร้จุดหมาย

"ก่อนที่จะมาอยู่กรุงเทพฯ เธออยู่ที่ไหน"

ชายหนุ่มหาเรื่องชวนคุยแม้ว่าเขาจะรู้ข้อมูลจากบัตรประชาชนของเธอแล้ว

"ลำปางคะ"

"แล้วอายุเท่าไร มาอยู่ห้องฉันแบบนี้ถ้าญาติเธอรู้เข้าคงไม่มาจับฉันในข้อหาพรากผู้เยาว์นะ"

"หนูอายุสิบแปดแล้วค่ะ เพิ่งจบ ม.หก แต่คุณไม่ต้องกังวลว่าญาติหนูจะเป็นห่วงหนูจนออกตามหาหรือว่าพาดำรวจมาจับคุณหรือกนะคะ พวกเขา น่าจะดีใจมากกว่าที่หนูออกจากบ้าน"

วาริธรถอนหายใจเมื่อคนตัวเล็กตั้งท่าจะตรงมาใส่เขาอีกแล้ว ต่อให้ จันทกานต์จะเล่าไปเรื่อยเหมือนเป็นเรื่องทั่วไป ไม่ได้ส่งสารตัวเอง ไม่ได้ อยากให้เขาส่งสาร แต่สำหรับคนที่ชีวิตเกิดมาพบเจอแต่ความสุข ความสบายอย่างเขาได้ฟังแล้วก็อดจะเวทนาเธอไม่ได้ ไม่อย่างนั้นเขาคง ไม่ยอมให้เธออยู่ที่นี้ และยังแวะมาเยี่ยมมั่งทึ่ๆ ที่ถ้ามีคนรู้ว่าเขาพาผู้หญิง มาที่คอนโดย อาจจะถูกเป็นข่าวฉาว

"คุณไม่ต้องห่วงหรือกนะคะว่าหนูจะเกาะคุณจนไม่ยอมไปไหน หนู ตั้งใจว่าจะหางานทำให้ได้เร็วๆ แล้วไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด" จันทกานต์ บอกอย่างมุ่งมั่น "หนูรู้ว่าทำให้คุณกับพี่นงแก้วลำบากใจ ความจริงถ้าหนู มีทางเลือกมากกว่านี้ หนูก็คงไม่ใช้วิธีแบล็กเมลล์คุณหรือกนะคะ หนู... ขอโทษนะคะ"

"ช่างมันเถอะ"

ชายหนุ่มบอกปิด เขายอมรับว่าตอนแรกยังไม่ไว้วางใจจันทกานต์ แต่ พอมาเห็นกับตาแล้วว่าสถานการณ์ที่นี้ยังปกติดีและเธอแทบไม่ได้แตะต้อง ข้าวของในห้องนี้ถ้าไม่จำเป็น เขาก็เริ่มไว้วางใจเธอมากขึ้น

ถ้าสิ่งที่จันทกานต์พูดเป็นความจริง เขาก็พอจะเข้าใจความอัปจน หนทางของเธอ วาริธรไม่ได้อยู่ที่นี้เป็นประจำอยู่แล้ว ให้เธอมาพักชั่วคราว เขาก็ไม่เดือดร้อนอะไร

ภาพลักษณ์ของวาริธรแม้จะดูเป็นคนแข็งแกร่งต่าง ไม่ค่อยเป็นมิตร แต่เขาก็ไม่ใช่คนใจไม่ใส่ระกำถึงขนาดจะปล่อยให้เด็กผู้หญิงตัวแค่นี้ ไปเดินเตร่ข้างถนน ไม่มีที่ซุกหัวนอน และอดตายหรือก อีกอย่างเธอก็เป็น ผู้หญิงตัวคนเดียว ถ้าเกิดมีคนใจบาปฉุดเธอไปทำมิดีมิร้าย เขาก็คงรู้สึกผิด

ไปจนวันตาย

"ฉันจะกลับแล้ว ขอให้เธอหางานทำให้ได้ไวๆ ก็แล้วกัน"

"ขอบคุณค่ะคุณซี" จันทร์กานต์พูดจากใจจริง เมื่อเห็นร่างสูงลุกขึ้นเธอก็รีบวางตะเกียบแล้วลุกตามเพื่อจะเดินไปส่งเขาที่ประตูตามมารยาท ทว่าชายหนุ่มก็รีบโบกมือห้าม

"เธอทานต่อเถอะ ไม่ต้องไปส่งฉันหรอก"

วาริธรเดินออกไปแล้ว ทว่าเด็กสาวยังคงมองตามแผ่นหลังกว้างของเขาไปจนกระทั่งประตูห้องปิดลง เธอพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่พลางคิดในใจว่าคงจะต้องรีบหางานทำให้ได้เร็วๆ จะได้ไม่ต้องรบกวนเขาอีก ถึงกระนั้นเธอก็ยังไม่รู้เลยว่าจะไปหางานที่ไหนในเมื่อตอนนี้เธอก็ตระเวนหามาจนทั่วแล้ว

สองวันต่อมาวาริธรเลิกกองเวลาประมาณสองทุ่ม เขากำลังขับรถกลับคฤหาสน์สุจินตรา ตั้งใจว่าจะรีบเข้านอนเพราะวันนี้ต้องออกกองตั้งแต่หกโมงเช้าและเมื่อคืนนี้เขาได้นอนไปแค่ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น แต่ขณะที่รถเคลื่อนมาติดไฟแดงเขากลับหวนนึกถึงใครคนหนึ่งที่ไม่รู้ว่าเป็นยังงัยบ้าง

ยายเด็กนั้นหางานทำได้หรือยังนะ

ยังหาไม่ได้เลยล่ะ หนูพยายามหางานที่มีที่พักให้ด้วย แต่ไม่ว่าจะที่ไหนก็มีพนักงานเต็มหมดแล้ว หนูก็เลยคิดว่าพรุ่งนี้จะลองหางานแบบไม่ต้องมีที่พัก ขอให้เต้งานก่อนแล้วค่อยคิดต่ออีกที

คำพูดของจันทร์กานต์วนเวียนอยู่ในความคิด วาริธรนึกถึงจันทร์กานต์... ทั้งหน้าตาใสซื่อ ท่าทางเช่ซ้อ น้ำเสียงอ่อนหวานปะปนด้วยความเศร้านิดๆ ที่เป็นโทนเสียงปกติ และดวงตากลมโตคู่สวยแต่แสนเศร้าที่บอกได้ว่าทั้งชีวิตเธอคงเจอแต่ความยากลำบาก... แล้วเขาก็นึกเป็นห่วงเธออย่างบอกไม่ถูก แต่เขาไม่ได้ขอเบอร์โทรศัพท์มือถือเธอไว้ ถ้าอยากรู้ความเคลื่อนไหว

ของเธอเขาก็คงต้องไปหาที่คอนโดฯ

ไปหาอีกแล้วเหรวะ!

วาริธรขมวดคิ้วขณะถามตัวเองในใจ เขาเพิ่งแวะไปที่คอนโดฯ มาเมื่อวันก่อน ถ้าวันนี้แวะไปคงถูกจันทกานต์มองอย่างสงสัยว่าทำไม เขาถึงไปที่นั่นอีก ลึกลงในใจเขาไม่อยากให้เธอรับรู้ว่าเขาเห็นใจเธอ ไม่อย่างนั้นเธออาจจะยิ่งทำตัวให้น่าสงสารก็เป็นได้ แต่สุดท้ายเขาก็หาทางออกให้ตัวเองได้ว่า...ถ้าเขาแก้ตัวว่าแวะไปตามเพราะอยากรู้ว่าเธอ จะออกจากห้องเมื่อไหร่มันก็คงไม่น่าเกลียดอะไร

วาริธรนึกขึ้นได้อีกว่าจันทกานต์ทานแต่บะหมี่ก็สำเร็จรูปที่ไม่มีคุณค่าทางโภชนาการ พอเขาเอาเงินให้ก็เก็บเงินไว้จนไม่ยอมซื้อของกินดีๆ เขาจึงตัดสินใจแวะร้านบะหมี่ซื้อตังเพื่อซื้อบะหมี่หมูตุ๋นพิเศษสองชุดก่อนไปที่ คอนโดฯ เพราะตั้งแต่ป่วยเขาเองก็ยังไม่ได้อะไรเลยเหมือนกัน

โชคดีที่รถไม่ติดวาริธรจึงใช้เวลาเดินทางเพียงครึ่งชั่วโมง พอเปิดประตู เข้าไปในห้องเขาก็เห็นจันทกานต์เดินออกมาจากห้องนอนพอดี กลิ่นกาย อ่อนหวานที่ผสมกับกลิ่นสบู่อ่อนๆ ทำให้เขาถึงกับชะงักนิ่งแล้วมองร่าง บางในชุดเสื้อยืด กางเกงขาสั้น ปล่อยผมยาวประป่าที่เพิ่งซื้อมาตุง อย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเมื่อวันก่อน แม้ผิวพรรณเธอจะคล้ำแดดไปบ้าง เพราะคงไม่มีเวลาดูแลตัวเอง แต่เธอก็เป็นคนที่มีพื้นฐานผิวพรรณดี ถ้า ชัดสีผิวพรรณให้หายมอมแมมสักหน่อยก็คงจะเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์น่ามอง คนหนึ่ง

"คุณมองหนูทำไมคะ มีอะไรหรือเปล่า"

คนถูกมองถามซื่อๆ แต่เสียงเธอช่วยดึงสติของวาริธรกลับมา เขา ได้แต่คำทอตัวเองในใจว่าเปลือยคิดเรื่องบ้าบออีกแล้ว คราวก่อนเขาก็เปลือย จ้องเธอจนเกือบเสียหน้ายังไม่รู้จักตั้งสติอีก

"เปล่า ฉันแค่เห็นว่าเธอยังไม่กลับมา"

"มันสามทุ่มแล้วนะคะ คนว่างงานอย่างหนูจะไปเตร็ดเตร่ข้างนอก
ทำไม"

"นี่เธอยังหางานทำไมได้อีกเธอ"

"ยังคะ"

จันทร์ทบทวนตัวเองเป็นฝ่ายถอนหายใจบ้าง เธอเดินตระเวนหางานไปทั่วจนแทบ
หมดแรง แต่ก็ยังไม่มีที่ไหนรับเธอเข้าทำงาน ส่วนใหญ่จะให้ทิ้งใบสมัคร
ไว้ก่อนโดยไม่รู้ว่าจะถูกเรียกตัววันไหน

วาริธรมองหน้าใสๆ ของคนที่กำลังหมดหวังแล้วก็อดเห็นใจเธอไม่ได้
นี่ก็ผ่านมาหลายวันแล้ว ถ้าออกไปเดินทางตั้งแต่เช้ายันเย็นแล้วไม่ได้
งานทำแบบนี้มันก็ไม่แปลกที่เธอจะเหนื่อยและท้อใจ

ถึงกระนั้นชายหนุ่มก็นึกชื่นชมเด็กสาว ถึงเธอจะเคยแบล็กเมลล์เขา
แต่ลึกๆ เขากลับรู้สึกได้ว่าเธอเป็นคนรักศักดิ์ศรีที่ไม่ยอมรับเงินจากเขา
จิตใจดี มุ่งมั่น และน่าจะไฝ่ดีคนหนึ่ง อย่างน้อยๆ เธอก็พยายามหา
งานสุจริตเพื่อใช้หนี้หรือใช้สมองแลงเงิน ไม่ได้หาเงินด้วยวิธีมกง่ายหรือ
ผิดใจในทางอโคจร

"ฉันซื้อบะหมี่หมูตุ๋นเจ้าเด็ดมาฝาก มาทานด้วยกันสิ" ชายหนุ่ม
เปลี่ยนเรื่องคุย เรื่องของกินน่าจะทำให้คนตัวเล็กสติโล่งขึ้น และมันก็ได้ผล
เพราะเธอลืมกับที่ยิ้มกว้างออกมาทันที

"นี่คุณซื้อมาให้หนูด้วยหรือคะ"

"ใช่! ถ้ารอให้เธอซื้อมาทานเองคงไม่มีวัน เพราะเธอจะทานแต่ของ
ไร้ประโยชน์พวกนี้จนหน้าเหลืองตัวเหลือง" วาริธเดินนำเข้าครัว เขาชี้ไป
ที่ซองบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปหลายซองที่กองอยู่ในถังขยะ "กินแต่ของพวกนี้
เดี๋ยวมันก็อืดเต็มท้องหรอก อีกอย่างเธอจะกลายเป็นเด็กขาดสารอาหาร
โตไม่ทันเพื่อน"

"หนูอายุสิบแปดปีแล้วนะคะ คงไม่โตไปมากกว่านี้หรอกค่ะ"

จันทกานต์เดินตามชายหนุ่มมาเกาะขอบโต๊ะกลางห้องครัว พอเขาวางถาดขนมี่หมุดัน เธอก็อาสาแกะมันใส่ซามอย่างคล่องแคล่วจนเขาตาได้ว่าตอนที่อยู่ต่างจังหวัดเธอคงทำอะไรด้วยตัวเองบ่อยๆ ท่าทางเธอเป็นคนเอาการเอางานและดูขยันขันแข็งจนไม่น่าเชื่อว่าจะไม่มีที่ไหนรับเข้าทำงาน

"ไปเดินหางานเป็นยังไงบ้าง"

"หนูลองเปลี่ยนไปหางานที่ไม่ต้องมีที่พักให้ก็ยังไม่ได้งานอยู่ดีคะ พนักงานทำความสะอาดก็เต็มแล้ว พนักงานเสิร์ฟเขาก็ไม่รับ ส่วนงานพวกร้านสะดวกซื้อก็บอกแล้วว่าจะติดต่อมาอีกที ช่วงนี้ปิดเทอมคงมีนักเรียนนักศึกษาสมัครไว้เยอะ หนูก็เลยต้องรอคิวก่อน งานนี้ก็หายากเหมือนกันนะคะ"

จันทกานต์เล่าไปเรื่อยเปื่อยขณะนำซามขนมี่มาวางให้วาริธรแล้วแกะอีกถาดให้ตัวเอง ปกติเธอไม่ใช่คนที่จะเปิดเผยเรื่องส่วนตัวหรือสนิทกับใครง่าย ๆ แต่กลับยอมพูดคุยกับเขาเหมือนรู้จักกันมานาน

"ยิ่งหนูมาจากต่างจังหวัด ท่าทางเซ่อๆ ซ้ำๆ เขาก็ยิ่งไม่อยากรับ"

เด็กสาวถอนหายใจอีกรอบก่อนจะก้มหน้าก้มตาทานขนมี่ เธอคิดถึงแม่และรู้สึกท้อแท้ใจจนบอกไม่ถูก แต่ก็พยายามซ่อนความรู้สึกไว้เพราะไม่อยากจะให้เขาสมเพชเธอไปมากกว่านี้

จันทกานต์พยายามทำตัวให้เข้มแข็ง นึกถึงคำพูดดูถูกของป้าสะไภ้แล้วย้ำกับตัวเองว่าจะอ่อนแอไม่ได้เด็ดขาด เธอเหลือตัวคนเดียวแล้ว และเธอตัดสินใจเดินออกจากบ้านหลังนั้นเอง เธอจะทำตัวเป็นเด็กขี้แยไม่ได้ ทว่า... ตลอดเวลาหลายวันมานี้เธอต้องเจอสายตาของคนที่มีองตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างดูถูกดูแคลน ผิดหวังกับการถูกปฏิเสธนับครั้งไม่ถ้วนแล้วไหนจะคำพูดเสียดแทงใจดำจากผู้จัดการร้านอาหารที่บอกว่าเธอไม่สวย หน้าตามอมแมม และบุคลิกไม่ดีจนไม่อยากรับเข้าทำงานอีก แถมพอเธอหอบความผิดหวังกลับมาที่นี้ก็ยังมีเจอสายตาของผู้อาศัยในคอนโดฯ

ที่มองเหมือนจะถามว่าเธอมีปัญญามาอยู่ที่นี้ด้วยหรือ

ความกดดันจากทุกทิศทางบวกกับความผิดหวังและเหนื่อยล้ามันทำให้จิตใจที่เคยเข้มแข็งค่อยๆ อ่อนแอลงอย่างช่วยไม่ได้ ยิ่งคิดถึงแม่ที่เพิ่งจากไป เธอก็ยิ่งอยากร้องไห้จนบอกไม่ถูก

ถ้าเธอมีพ่อแม่เหมือนคนอื่น...เธอก็คงไม่ต้องมาลำบากแบบนี้

"คนกรุงเทพฯ นี่ใจร้ายกว่าที่หนูคิดไว้เยอะเลยนะคะ"

เด็กสาวตัดพ้อ เธอรู้ว่าคนเหล่านั้นไม่ผิด บุคลิกเธอไม่ดีเอง เสื้อผ้าของเธอก็ดูมอมแมม และสารรูปเธอก็ไม่เหมาะที่จะอยู่ในคอนโดฯ ราคาแพงนี้จริงๆ แต่เธอก็อดรู้สึกแย่ไม่ได้

"นี่! ฉันก็เป็นคนกรุงเทพฯ ถ้าฉันใจร้าย เธอก็ไม่ได้มานั่งกินบะหมี่อยู่ตรงนี้หรอก"

"เอ่อ...หนูขอโทษค่ะ"

จันทร์กานต์แทบจะยกมือไหว้ ก่อนหน้านั้นเธอแค่คิดกับตัวเองแล้ว หลุดปากพิมพ์ปากออกไป ไม่ได้ตั้งใจจะต่อว่าวาริธร เขายอมให้เธอพักที่นี่ก็ถือว่าใจดีมากแล้ว เธอจะกล้าต่อว่าเขาได้อย่างไร

ดาราหนุ่มเห็นสีหน้ารู้สึกผิดของอีกคนก็ไม่ตั้งใจเอาความอะไร

"แล้วเวลาไปสมัครงานนะแต่งตัวยังไง" เขาชวนคุยต่อ

"แต่งคล้ายๆ กับวันที่คุณขับรถชนหนูนั่นแหละ คุณถามทำไมเธอคะ"

"เวลาไปสมัครงานน่าจะแต่งตัวดีๆ หน่อย แต่งตัวปอนๆ อย่างนั้นแถมยังหน้าตามอมแมม ใครเขาจะอยากรับเข้าทำงาน ความจริงถ้าเธอแต่งตัวดีๆ ชัดสีฉวีวรรณสักนิดก็น่าจะพอใช้ได้"

วาริธรแนะนำพาลางนี้ถึงวันแรกที่เจอจันทร์กานต์ เธอใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาวลายสก๊อตสีม่วง พับแขนขึ้นมาถึงข้อศอก กับกางเกงยีนขาวยาว ทั้งเสื้อทั้งกางเกงไม่ใช่แบบเข้ารูป มันจึงอำพรางรูปร่างที่น่ามองของเธอ ยิ่งสีเสื้อโทนม่วงๆ แบบนั้นยิ่งกลบความสดใสของเธอไปจนหมดสิ้น

"คุณมองอะไร นี่คุณคิดจะทำอะไรไม่ดีกับหนูหรือเปล่า"

จันทกานต์เงยหน้าขึ้นมองวาริธรแล้วเห็นเขากำลังจ้องเธออย่างพิจารณาพอดี เธอรีบยกมือขึ้นกอดตัวเองไว้ราวกับว่าเขาจะฉวยโอกาสหรือแอบมองหน้าอกของเธออย่างไรอย่างนั้น

"จะบ้าหรือ! คนอย่างฉันไม่ชอบกินของป่า!"

ชายหนุ่มรีบออกตัวพร้อมกับแสดงสีหน้าอย่างไม่ปิดบังว่าคนอย่างเขาไม่มีวันหลงผิดจนคิดอะไรกับเด็กบ้านนอกอย่างเธอแน่นอน ทั้งๆ ที่ปกติเขาก็ไม่เคยแสดงอาการเช่นนี้กับใครมาก่อน

เขาเองก็แปลกใจที่ตัวเองร้อนรนแก้ตัวอย่างกับพวก 'กินปูนร้อนท้อง'

"คุณไม่เห็นต้องทำหน้าที่ตำรวจเกียจคร้านขนาดนั้นเลย"

"ฉันแค่ไม่อยากให้เธอเข้าใจผิดจนคิดอะไรไปไกล" วาริธรสวนกลับด้วยน้ำเสียงดุตันและหนักแน่น "ที่ฉันแะมาหาเธอเพราะอยากรู้ว่าเธอทำงานทำได้หรือยัง ไม่ได้เพราะชอบเธอถึงได้แะมา แล้วบอกไว้ตรงนี้เลยนะว่าต่อให้ฉันอดอยากปากแห้ง ฉันก็ไม่มีทางอยากทำอะไรผู้หญิงบ้านป่าอย่างเธอแน่ๆ"

"หนูเข้าใจแล้วค่ะ"

จันทกานต์รู้สึกเสียหน้าอย่างบอกไม่ถูก แต่ความจริงเธอก็รู้อยู่แก่ใจแหละว่าคนอย่างวาริธรคงไม่มีทางสนใจเด็กกะโปโลอย่างเธอ ในเมื่อเขามีผู้หญิงสาวสวยคอยล้อมหน้าล้อมหลังอยู่ทุกวัน ไหนจะนางเอกละครนางแบบ ดาราสาวสวย และแฟนคลับของเขาน่าจะมีคนหน้าตาดีอีกไม่น้อย แต่เธอแะยังหวาดระแวงเพราะเคยถูกหัดเทพพลวันลามมาก่อน เธอถึงได้ถามเขาไปแบบนั้น

ปกติจันทกานต์คงไม่รู้สึกรู้สึกับสีหน้ารังเกียจจากวาริธร มันเป็นเรื่องที่เธอเข้าใจได้อยู่แล้ว แต่หลายวันมานี้เธอเจอสายตาดูถูกเหยียดหยามมามากมายเหลือเกิน พอเห็นเขาทำท่าทางเช่นนี้เธอก็รู้สึกเหมือนกำลัง

ถูกตอกย้ำจนเจ็บใจอยู่ลึกๆ ที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็มักจะโดนตูกถูกอยู่ร่ำไป

"รู้มั๊ยคะว่าตอนอยู่ต่างจังหวัด หนูถูกละครคุณเกือบทุกเรื่องเลย หนูยกให้คุณเป็นพระเอกละครในดวงใจ และยังแอบคิดว่าคุณน่าจะ เป็นผู้ชายแสนดี อ่อนโยน และนุ่มนวลเหมือนในละครที่คุณแสดง อย่างน้อยๆ ก็น่าจะสักครึ่งหนึ่ง แต่พอเจอตัวจริงแล้ว... หนูเปลี่ยนความคิดแทบไม่ทันเลย"

"นี่หลอกต่ำฉันหรือ อย่าลืมนะว่าเธอกำลังกินบะหมี่ที่ฉันซื้อมาให้"

ปกตีวาริธรเองก็ไม่เคยใส่ใจว่าใครจะพูดถึงเขายังไง แต่พอจันทกานต์พูดด้วยสีหน้าเรียบเฉยราวกับพูดเรื่องดินฟ้าอากาศเหมือนไม่ได้ตั้งใจจะว่า เขา มันกลับทำให้เขาจนอย่างบอกไม่ถูก

"หนูยังไม่ได้อะไรคุณสักหน่อย แค่อ่านให้ฟังเองคะ"

"นี่ขนาดยังไม่ได้อ่านนะ"

วาริธรกลอกตามองบนใส่เด็กสาวทันที ในใจเขาคิดว่าเด็กหน้าชื่อตาใส อย่างจันทกานต์นี่กวนประสาทได้หน้าตายนัก แต่อีกใจเขาก็นึกขอบคุณเธอเหมือนกันที่เธอไม่ได้ชอบพอเขาจริงๆ

ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่กล้ามาที่นี่อีกจนกว่าเธอจะย้ายออก!

จันทกานต์กลัวว่าถ้าพูดอะไรผิดก็คงขวางหูวาริธรอีก เธอจึงก้มหน้าก้มตาทานบะหมี่เสียบๆ โดยไม่เงยหน้าขึ้นมองเขาอีกเลย คงมีแต่ชายหนุ่มเท่านั้นที่ทานบะหมี่ไปพลางลอบมองเธอไปด้วย ในขณะที่สมองก็พยายามคิดหาทางช่วยเหลือเธอ ไม่อย่างนั้นเธอคงจะหางานไม่ได้สักที

"ถ้าหางานในกรุงเทพฯ ไม่ได้ ไปทำงานที่เชียงใหม่"

วาริธรเอ่ยขึ้นหลังจากที่ใช้ความคิดครุ่นหนึ่ง เมื่อก่อนเขาชอบไปเที่ยวเชียงใหม่เพราะประทับใจบรรยากาศและวัฒนธรรมที่นั่น พอไปบ่อยเข้าก็อยากสร้างที่พักเอาไว้จนได้ไปเจอทำเลดีๆ จากที่คิดจะสร้างที่พักไว้คนเดียวก็อยากให้คนอื่นได้มีโอกาสมาพักผ่อนและชื่นชมความสวยงามของที่นั่นบ้าง เขาจึงพัฒนาจนมันกลายเป็นรีสอร์ตที่มีทั้งความเป็นธรรมชาติ

ความสงบ และความสวยงาม

'รีสอร์ทศุภจินทรา' เพิ่งเปิดบริการได้ไม่นาน วาริธรอยากให้มันค่อยๆ พัฒนาและเติบโตไปตามเวลาโดยไม่เร่งรีบ ชายหนุ่มไม่ต้องการให้มัน ทำกำไรมากมายหรือให้มันโด่งดังแล้วคนก็แห่มาเที่ยวจนเหมือนระเบิดลง แล้วสูญเสียความเป็นเอกลักษณ์ไป และด้วยความที่รีสอร์ทเพิ่งจะเปิด มาได้ไม่นานทำให้ยังน่าจะพอมีตำแหน่งงานว่างอยู่ หรือถ้าไม่มีเขาก็สามารถหางานให้เธอทำได้หากเธออยากทำจริงๆ

"คุณว่าอะไระคะ" เธอถามราวกับว่าไม่แน่ใจในสิ่งที่ได้ยิน

"ฉันถามว่าถ้าเธอหางานทำในกรุงเทพฯ ไม่ได้จะเปลี่ยนใจไปทำงานที่เชียงใหม่"

"เชียงใหม่?"

"ใช่ ฉันมีรีสอร์ทอยู่ที่นั่น ถ้าเธอไปทำงานที่รีสอร์ทฉันก็จะมีทั้งที่อยู่ ที่กิน และมีงานให้ทำ"

"ขอบคุณมากนะคะคุณซี แต่ว่า..."

จันทกานต์เงยบไปอย่างใช้ความคิด เหตุผลที่ทำให้เธอตัดสินใจ เข้ากรุงเทพฯ ไม่ใช่แค่อยากมาหางานทำ แต่เธอยังหวังว่าสักวันอาจจะ มีโอกาสได้เจอบิดา แม้ว่าความหวังนั้นจะน้อยนิดก็ตาม

"หนู...หนูอยากทำงานที่กรุงเทพฯ ค่ะ" เด็กสาวปฏิเสธออกไปในที่สุด เธอคิดว่าถ้าเธอไปทำงานที่เชียงใหม่ โอกาสที่เธอจะได้เจอบิดาก็คงจะ น้อยลงไปอีกจนแทบไม่มีหวังเลย

"ทำไมต้องเป็นกรุงเทพฯ" วาริธรขมวดคิ้ว น้ำเสียงเข้มขึ้น ชายหนุ่ม ไม่เข้าใจเลยว่าเธอจะยอมลำบากลำบากนออยู่ที่นี่ทำไมทั้งๆ ที่ไม่มีความหวัง "บางที่ที่นั่นมันอาจจะไม่เหมาะกับเธอก็ได้นะ"

"แต่หนูตัดสินใจดีแล้วค่ะ"

"แล้วเมื่อไหร่เธอจะหางานทำได้สักที เดินทางมาเป็นอาทิตย์แล้ว"

"ไม่ใช่เหรอ"

"หนูก็พยายามอยู่นะคะ แต่อย่างที่บอกไปว่าไม่มีที่ไหนรับหนูเข้าทำงานเลย"

"ฉันถึงบอกให้เธอไปทำงานที่รีสอร์ทของฉัน จะได้ไม่ต้องลำบากหางานอีก"

"ที่คุณถามถึงเรื่องงานบ่อยๆ และบอกให้หนูไปทำงานที่เชียงใหม่ เพราะคุณไม่อยากให้หนูอยู่ที่นั่นนานๆ ใช่มั้ยคะ" จันทร์กานต์มองชายหนุ่มด้วยสายตาจริงจังหลังจากที่ถูกเขากดดันอย่างหนัก

ที่แรกเธอคิดว่าวาริธราจะเป็นห่วงถึงได้แะมาถามไถ่ว่าเธอเป็นยังไงบ้าง แต่พอเขาเอาแต่พูดย้าและคอยผลักไสเธอไปให้พ้น เธอก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาคงอยากให้เธอรีบไปให้พ้นหูพ้นตา

ชายหนุ่มไม่ได้ตอบอะไรนอกจากถอนหายใจราวกับเบื่อหน่ายที่จะคุยกับเธอ ทั้งๆ ที่ใจจริงแล้วเขาไม่ได้จะไล่เธอ ไม่ได้หวังห้องจนให้เธออยู่ไม่ได้ และไม่ได้รังเกียจรังอนเธอแม้แต่น้อย

ที่เขาถามเพราะเป็นห่วงเธอจริงๆ แต่ถ้าให้ยอมรีบออกไปเขาก็กลัวจะเสียฟอร์ม...มันเป็นเรื่องบ้าอะไรที่เขาจะต้องมาห่วงเด็กผู้หญิงมอมแมมอย่างเธอ แถมยังเป็นเด็กที่แบล็กเมลล์เขาด้วย!

"คุณคงกลัวว่าถ้าหนูอยู่ที่นี้หรือยังอยู่กรุงเทพฯ ต่อไป หนูจะเอาเรื่องที่คุณขี้บรดชนหนูไปฟ้องนักข่าว แล้วที่คุณพยายามทำดีกับหนูก็คงเป็นเพราะหนูมีคิลิปเสียงของคุณใช่มั้ย"

"นี่! เธอจะตู่ตู่ฉันมากเกินไปแล้วนะ"

"และที่คุณโกรธเพราะหนูพูดแทงใจดำคุณใช่หรือเปล่า"

"จันทร์กานต์!"

"ถ้าไม่ใช่อย่างที่หนูพูด แล้วคุณมีเหตุผลอะไรล่ะ!"

"แล้วเธอล่ะมีเหตุผลอะไรที่ต้องปฏิเสธงานที่ฉันหยิบยื่นให้" วาริธ

เฉฉไม่ยอมตอบ แต่กลับย้อนถามด้วยน้ำเสียงกรุ่นโกรธ เขาไม่ชอบที่เด็ก
อย่างจันทกานต์ทำท่าเหมือนจะไล่ต้อนเขาให้จนมุม "อ้อ! เชียงรายมันคง
ไม่มีแสงสีตึ๋งตู่ใจเหมือนในกรุงเทพฯ สินะ ฉันทก็ลืมนึกไปว่าเธอคงมาที่นี่
เพื่อแสวงหาความศิวิไลซ์ อุตสำหรับลงทุนมาจากต่างจังหวัดก็คงไม่อยาก
กลับไปอยู่ต่างจังหวัดอีกหรอก...จริงมั๊ย!"

"นี่คุณ!"

จันทกานต์ลุกขึ้นพลางจ้องหน้าชายหนุ่มด้วยความโกรธจัด เธอ
กำหมัดแน่นเพื่อสะกดอารมณ์อันเดือดดาลไว้ แต่มั่นก็ยากเหลือเกินที่จะ
บอกให้ตัวเองทนเพิกเฉยกับคำพูดประชดประชันอันเจ็บแสบจากปากเขา...
วาริธรพูดเหมือนเธอเป็นเด็กใจแตกและเข้ากรุงเทพฯ มาได้ไม่นานก็ลืมนึก
แล้วแบบนี้จะไม่ให้เธอโกรธได้ยังไงไหว เขาไม่รู้ว่าเธอเจออะไรมาบ้าง เขา
ไม่มีทางเข้าใจความรู้สึกเธอหรอก

"ทำไม! ฉันทรู้ทันเธอและพูดแทงใจดำเธอเข้าล่ะสิ"

"คุณไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้วค่ะ" เธอบอกขณะที่พยายามกลืนน้ำตาไว้
"หนูตัดสินใจแล้วว่าหนูจะไปจากที่นี่ และจะอยู่รบกวนคุณอีกแค่คืนนี้
คืนเดียว ขอขอบคุณนะค่ะสำหรับที่ซุกหัวนอน"

"นี่เธอ..."

พูดจบร่างบางก็เดินออกจากครัวตรงเข้าห้องนอนแล้วปิดประตู
เสียงดังสนั่นโดยไม่คิดจะรับฟังอะไรจากวาริธรให้เสียความรู้สึกอีกแล้ว
ทิ้งให้ชายหนุ่มมองตามด้วยความอึ้งและกรุ่นโกรธจนหัวเสียอยู่เพียงลำพัง
เขาพาลจนคิดว่านี่ขนาดเธอไม่มีที่ไป เงินก็แทบไม่มี ยังจะกล้าทำท่า
เยอหยิ่งจ่องหองใส่เขาอีก ถ้าปากเก่งขนาดนี้เขาก็จะรอดูว่าหน้าหน้าอย่างเธอ
จะทำได้อย่างที่ลั่นวาจาไว้หรือเปล่า

อย่าเก่งแต่ปากก็แล้วกันยายเด็กบ้า!

ปัง!

น้ำตาที่จันทกานต์พยายามสะกดกลั้นเอาไว้รินไหลลงมาทันทีที่ประตูห้องปิดลง เธอเดินไปนั่งบนเตียงนุ่มแล้วหยิบกระเป๋าออกมาค้นหาหลักฐานสำคัญต่างๆ ที่ติดตัวมา ทั้งภาพถ่ายของเธอกับบิดาในวัยเยาว์ ภาพครอบครัวที่พร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ลูก บัตรประชาชนของเธอกับแม่ สูติบัตร และสำเนาทะเบียนบ้าน เพราะหลักฐานเหล่านี้จะช่วยยืนยันกับบิดาว่าเธอเป็นลูกสาวของท่านจริงๆ

'อ้อ! เชียงรายมันคงไม่มีแสงสีตึ๊งตึ๊งเหมือนในกรุงเทพฯ ลินะฉันก็ลืมไปว่าเธอคงมาที่นี่เพื่อแสวงหาความศิวิไลซ์ อุดส่ำหลังทุนมาจากต่างจังหวัดก็คงไม่อยากกลับไปอยู่ต่างจังหวัดอีกหรอก...จริงมั๊ย!'

คำพูดดูแคลนจากวาริธยังดังก้องอยู่ในหัวซ้ำไปซ้ำมาราวกับว่ามันกำลังหลอกหลอนจันทกานต์ ยิ่งนึกถึงสายตาดูถูกของใครต่อใคร นึกถึงชีวิตตลอดสิบห้าปีที่ถูกป่าสะแกพุดจากตากถาง นึกถึงการจากไปของมารดา และนึกถึงช่วงเวลาที่ต้องเร่ร่อนอย่างไร้จุดหมาย...หัวใจเธอก็เจ็บปวดจนแทบจะแหลกสลาย เธอก็เป็นคนเหมือนกับพวกเขา แล้วทำไมพวกเขาจะต้องดูถูกเหยียดหยามเธอด้วย

เพราะความเห็นแก่ตัวของคุณคนเดียวทำให้ชีวิตหนูต้องเป็นแบบนี้!

จันทกานต์มองหน้าผู้ชายที่อยู่บนรูปถ่ายในมือเธอ ท่านกำลังใช้ชีวิตอย่างมีความสุขบนกองเงินกองทองโดยไม่สนใจเลยว่าได้ทอดทิ้งลูกสาวอย่างเธอให้เผชิญหน้ากับความยากลำบากเหมือนเด็กข้างถนน แล้วทำไมเธอต้องเป็นฝ่ายอดทนให้คนมาดูถูกต่างๆ ที่เธอก็เป็นลูกสาวของท่านคนหนึ่ง

'เดชาวัต พิพัฒน์รุ่งโรจน์'

ท่านเป็นถึงเจ้าของสถานีโทรทัศน์ช่องสิบสามที่มีชื่อเสียงมายาวนาน แต่ละปีสถานีทำกำไรได้ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร และครอบครัวท่านก็ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายจนใครหลายคนอิจฉา

จันทร์ฉายเคาะไหล่ให้จันทร์ทกานต์ฟังด้วยความเจ็บแค้นและเสียใจว่าในอดีต จันทร์ทกานต์ตัดสินใจเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ จนได้เจอกับเดชาวัต ตอนนั้น จันทร์ฉายไม่รู้ว่่าท่านมีครอบครัวแล้ว เมื่อท่านเข้ามาสานความสัมพันธ์ ให้ความช่วยเหลือ ดูแลอย่างใกล้ชิด จันทร์ทกานต์เริ่มหวั่นไหวและมีใจให้ แต่ท่านก็ยังไม่เคยพูดถึงครอบครัวสักครั้ง กระทั่งจันทร์ทกานต์ตั้งท้องจันทร์ทกานต์ ถึงได้รู้ว่าตัวเองอยู่ในฐานะเมีย নয়

ทว่าด้วยความที่จันทร์ทกานต์แอบหัวใจให้เดชาวัตไปแล้วและทั้งสองคน กำลังจะมีลูกด้วยกัน จันทร์ทกานต์จึงต้องทนรับสภาพเมียไม่อย่างอาจหลีกเลี่ยง ยอมใช้ชีวิตอย่างไร้ตัวตนและทนอยู่ในมุมมืดเพื่อรอวันที่ลูกน้อยจะเติบโต อย่างมีความหวังทั้งๆ ที่ตอนนั้นเดชาวัตเริ่มตีตัวออกห่าง

ทว่า...เรื่องราวกลับยิ่งเลวร้ายเมื่อจันทร์ทกานต์อายุได้สามขวบ 'กรชуда' ภรรยาของเดชาวัตก็รู้ความจริง เธอตามมาอาละวาดที่บ้านเช่าและขู่จะทำร้ายจันทร์ทกานต์กับจันทร์ทกานต์ จันทร์ทกานต์หวาดกลัวจึงรีบติดต่อเดชาวัตเพื่อ ขอคำปรึกษา ทว่ากลับติดต่ออีกฝ่ายไม่ได้ เพราะตอนนั้นเดชาวัตตัดสินใจ แล้วว่าจะเลือกครอบครัวที่มีหน้ามีตาในสังคม ไม่ใช่เมียไม่อย่างจันทร์ทกานต์กับลูกที่เกิดมาโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ

จันทร์ทกานต์กลัวว่าจันทร์ทกานต์จะถูกปองร้ายไปด้วยก็ชมซานพาลูกกลับไป อยู่กับจรรยา ความเจ็บปวดแสนสาหัสทำให้ท่านไม่เคยติดต่อเดชาวัตอีกเลย แม้กระทั่งลมหายใจสุดท้ายของชีวิต

ยิ่งคิดถึงเรื่องราวในอดีตจันทร์ทกานต์ก็ยิ่งเจ็บใจ เสียใจ เธอบอกกับตัวเอง ว่าจะต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อให้ชีวิตดีขึ้น แล้วในที่สุดเธอก็ตัดสินใจว่า จะต้องไป 'ทวงสิทธิ์' ความเป็นลูกจากเดชาวัต

แล้วต่อจากนี้ไป...จะไม่มีใครดูถูกเธอได้อีกต่อไปแล้ว!

ฉันแค่รู้สึกว่าการปล้ำปากพูดแรงไปหรอกนะ ฉันถึงได้แวะมาดูหน้าหน้า

เธออีก

วาริธรให้เหตุผลกับตัวเองอย่างนั้นทั้งๆ ที่ตลอดวันเขาไม่สบายใจกับเหตุการณ์เมื่อคืน ตอนนั้นเขาจำได้ว่าจันทกานต์หนีเข้าห้องนอนไป ส่วนเขาก็นั่งทานบะหมี่ต่อด้วยความหงุดหงิด แต่ในใจยังนึกว่าเธอจะโผล่หน้าออกมา แต่เธอกลับเงียบไปจนเขาตัดสินใจออกจากห้องเหมือนไม่แยแสเธอเช่นกัน ทว่า...ดวงตากลมโตที่มีแต่ความเจ็บปวดของเธอกลับตามหลอกหลอนเขาไม่ว่างเว้นแม้แต่วันที่เดียว

'คุณไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้วค่ะ'

'...'

'หนูตัดสินใจแล้วว่าหนูจะไปจากที่นี่ และจะอยู่ปรกวนคุณอีกแค่คืนนี้คืนเดียว ขอคุณนะคะสำหรับที่ซุกหัวนอน'

คำพูดของเด็กสาวยังดังก้องอยู่ในความคิด วาริธรรู้ว่าเขาพูดแรงเกินไปจนทำร้ายจิตใจเธอ ความรู้สึกผิดทำให้เขาตัดสินใจมาที่นี่และซื้ออาหารมาฝากเธอ

ทว่า...เมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องเขาก็ไม่พบเด็กสาวเสียแล้ว

หัวใจชายหนุ่มไหววูบไปชั่วขณะ เขายืนนิ่งงันหลายวินาทีก่อนจะมองไปที่ชั้นวางรองเท้า บนนั้นไม่มีผ้าใบคู่เก่าของเธอเหมือนที่เขาเคยเห็น พอเดินไปที่ห้องนอนก็ไม่เจอแม้แต่เงาของเธอเช่นกัน

ทุกอย่างในห้องถูกจัดไว้เรียบร้อย ในครัวสะอาดสะอ้านเหมือนไม่เคยผ่านการใช้งานมาก่อน จันทกานต์คงทำความสะอาดและจัดทุกอย่างให้เหมือนเดิมก่อนที่เธอจะไป

ยายเด็กนั้นไปจริงๆ เหรอวะ

ทั้งๆ ที่วาริธรควรจะได้ใส่ใจที่หมดภาวะ แต่เขากลับรู้สึกแหย่อย่างบอกไม่ถูก...เขาไม่ได้กลัวหรือกังวลด้วยว่าจันทกานต์จะเอาเรื่องที่เขาซบถชนเธอไปฟ้องนักข่าวจนทำให้เขาเสียชื่อเสียง

แต่ที่เขารู้สึกแย่เป็นเพราะความรู้สึกผิดที่ค้างคาในใจต่างหาก
ยิ่งกว่านั้นชายหนุ่มยังเป็นห่วงว่าจันทกานต์จะหางานทำไม่ได้ แถม
เงินติดตัวก็มีไม่กี่พันบาท เธอจะไปอยู่ที่ไหน ป่านนี้จะเป็นยังไง ยิ่งคิด
เขาก็ยิ่งรู้สึกผิดที่พูดจาทำร้ายจิตใจเธออย่างนั้น และมันคงเป็นเหตุผล
ที่ทำให้คนที่ไม่มีที่ไปอย่างเธอโกรธจนตัดสินใจไปจากห้องนี้โดยไม่บอก
ให้เขารู้

ไม่มีแม่แต่จดหมายลาหรือโน้ตทิ้งเอาไว้สักอย่างเดียว...

บทที่ 3 คนในความทรงจำ

เกือบสี่ปีผ่านไป

ภายในไนต์คลับชื่อดังแห่งหนึ่ง เสียงดนตรีอัดบีตหนักๆ ดังก้องมาจากทุกทิศทางผสมกับฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ภายในร่างกายที่กำลังร้อนรุ่ม... เร่งเร้าให้เหล่าผีเสื้อราตรีวาดลวดลายเด่นรำกันอย่างสนุกสนาน แต่วาริธกลับนั่งจิบเครื่องดื่มสีอำพันอยู่บนโซฟาเพียงลำพัง เขาทอดสายตาไปไกลเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่างโดยไม่สนใจเลยว่าเพื่อนในกลุ่มสมัยเรียนมหาวิทยาลัยลากเขามาเที่ยวในคืนนี้ก็เพื่อให้เขามาสนุกด้วยกัน แล้วตอนนี้เพื่อนๆ ของเขาก็กำลัง 'เกี้ยว' สาวโตะะข้างๆ จนเข้าคู่กันหมดแล้ว

ทุกครั้งที่ดื่มจนได้ที่วาริธมักจะนึกถึงจันทกานต์เสมอ... ความเมามาเป็นสาเหตุที่ทำให้เขากับเธอต้องเข้ามาเกี้ยวพันในชีวิตของกันและกัน แม้ว่าเขาจะไม่ได้พบเธออีกเลยนับตั้งแต่วันที่ทะเลาะกัน แต่ความทรงจำในวันนั้นรวมทั้งคำพูดหลายประโยคของเธอก็ยังชัดเจนอยู่ในความทรงจำ

ชายหนุ่มจำได้ว่าเขามีปากเสียงกับเด็กสาว เขาพูดจาตู่ถูกเธออย่างรุนแรง จากนั้นเธอก็ออกจากคอนโดฯ ไปโดยไม่บอกกล่าวแม้แต่คำเดียว เขาไม่รู้ว่เธอไปอยู่ที่ไหน ไปอยู่กับใคร และไม่เคยมองได้ข่าวคราวใดๆ อีกเลย

วาริธรยอมรับว่าตอนแรกเขาไม่ได้สนใจไยดีเธอนัก แต่นานวันเข้าความรู้สึกผิดกลับยิ่งก่อตัวขึ้นจนติดค้างอยู่ในใจอย่างแน่นหนา เพราะเขาคิดว่าเธอคงเสียใจมากถึงได้หนีไปอย่างนั้น

วาริธรไม่เอายากคิดเลยว่าถ้าจันทกานต์มีชะตาชีวิตที่ย่ำแย่...เขาจะรู้สึกผิดยิ่งกว่านี้มากแค่ไหน และเขาคงอดที่จะโทษตัวเองไม่ได้ว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอเจอเหตุการณ์เลวร้าย

"เฮ้ย! อะไรวะ คนอื่นเขาสนุกกันหมด แกมานั่งเหงาคนเดียวได้ไง"

วาริธรตึงสติกลับมาสนใจเพื่อนในกลุ่มคนหนึ่งที่ได้เดินเข้ามาตบว่าเขไปอีกฝ่ายคงเห็นว่าเขาเอาแต่นั่งนิ่งอยู่คนเดียวและคงคิดว่าเขาไม่สนุกกับการมาปาร์ตี้กระทั่งถึงได้เข้ามาทัก

"เริ่มมีนแล้ววะ แกไปสนุกกับพวกนั้นเถอะ" ชายหนุ่มผีนึ้มยิ้มเพื่อไม่ให้เพื่อนกังวล

เขาไม่ได้เหงาหรือรู้สึกแยกกับการออกมาสังสรรค์กับเพื่อน เพียงแต่ปัจจุบันเขาไม่ได้รับสนุกเหมือนช่วงวัยรุ่น แต่ที่มาตามคำชวนเพราะอยากเจอเพื่อนที่นานๆ จะมีโอกาสรวมกลุ่มกันสักที

"ไม่ได้ดราม่าหรือมีปัญหาอะไรนะ"

"ไม่มีว้ย แค่มึนหัว แกไปสนุกต่อเหอะ พวกนั้นมันเริ่มมองมาแล้ว"

"เออๆ ถ้ามีอะไรก็เรียกแล้วกัน"

อีกฝ่ายผละออกไปสนุกต่อ วาริธรนั่งดื่มคนเดียวอีกครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินผ่านผู้คนที่กำลังเต้นร่าอย่างสนุกสนานออกไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ชั้นบน พอทำธุระเสร็จเขาก็เดินออกมาพาลงคิดว่าจะแวะบอกเพื่อนที่โต๊ะว่าเขาจะกลับแล้ว ทว่า...ขณะที่กำลังเดินลงบันไดมายังชั้นล่างวาริธรก็เห็นหญิงสาวคนหนึ่งทำท่าว่าจะเสียหลักจนเกือบตกบันได เขาก็รีบเข้าไปช่วยพยุงเธอเอาไว้ตามสัญชาตญาณ ยิ่งเธอสวมสั้นสูงตั้งหลายนิ้วแบบนี้ ถ้าพลาดตกบันไดหรือแค่เสียหลักล้มคงได้เจ็บตัวจนสร้างมาแน่

หมับ!

อ้อมแขนของวาริธรเกือบจะโอบกอดอีกฝ่ายไว้ทำให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความตกใจ ในขณะที่เขาก็กำลังก้มมองเธอเช่นกัน แม้จะอยู่ภายใต้แสงสลัวจนมองเห็นไม่ชัด บวกกับความเมามายอาจทำให้สายตาพร่าเลือนไปบ้าง แต่น่าแปลกนักที่เขากลับมองเธอได้อย่างละเอียด

หญิงสาวมีริมฝีปากได้รูปสวยชวนให้อยากลองลิ้มรสชาติของมัน จมูกโด่งรี้นน่ารัก ผมยาวสีน้ำตาลมีน้ำหนักถูกมัดนเป็นลอนหลวมๆ ดวงตากลมโตงดงามน่ามองแต่แฝงเร้นไว้ด้วยความเศร้าที่ทำให้คนมองอยากลองค้นหาตัวตน นอกจากนี้ยังมีเรียวกิ้วสวยรับกับดวงตาและดวงหน้ารูปไข่ดงาม

แม้ว่าคนในอ้อมแขนจะสวมรองเท้าส้นสูง แต่ความสูงของเธอยังแตกต่างจากเขา ถึงกระนั้นเขาก็รู้สึกได้ว่ารูปร่างเธอน่าจะได้สัดส่วนมากที่สุดที่เดียว ร่างบางมีเอวคอดกึ่ง สะโพกผาย เนินอกที่แนบชิดกับเขาโดยไม่ตั้งใจก็น่าจะใหญ่เกินตัวสาวร่างบางไม่น้อย ร่างกายเธอไม่ได้ผอมแห้งจนสัมผัสได้แต่กระดูก ทว่ากลับอิมเต็ม เนียนนุ่ม และน่าสัมผัส...คิดมาถึงตรงนี้วาริธรก็ต้องรีบสลัดความคิดบ้าง ออกไปแล้วขอโทษเธอในใจที่ความคิดเขาไปเร็วเกินกว่าจิตสำนึก มืออย่างที่เหินผลอจินตนาการถึงรูปร่างเธอมากมายขนาดนี้!

ในขณะที่เดียวกันเมื่อได้พิศมองหญิงสาว เขาก็รู้สึกได้ว่าเหมือนเคยพบเธอที่ไหนมาก่อน หรือไม่ก็อาจจะเคยรู้จักกับเธอเมื่อนานมาแล้ว ทว่าพยายามนึกเท่าไรเขาก็นึกไม่ออกสักที

"ฉัน...ฉันไม่เป็นไรแล้วค่ะ ขอขอบคุณนะค่ะที่ช่วย"

หญิงสาวเป็นฝ่ายตั้งสติได้ก่อน เธอยกมือขึ้นผลักอกเขาเบาๆ เป็นเชิงบอกให้ปล่อย วาริธรจึงค่อยๆ คลายอ้อมแขนไปจากตัวเธอ ชายหนุ่มสรุปในใจว่าเขาคงดื่มจนเมาไปหน่อยถึงได้รู้สึกคุ้นหน้าเธอ หรือไม่...เธอก็อาจจะ

มีเสน่ห์มากเกินไปจนเขาคิดเข้าข้างตัวเองว่าเคยพบเธอมาก่อน

"ขอโทษครับ ผมแค่กลัวว่าคุณจะตกบันได"

"คืนนี้ฉันคงเต็มเยอะเกินไปนะคะถึงได้เดินเซชะขนาดนี้ แยะจริงๆ
เลยนะคะ"

เธอยิ้มด้วยความซัดเซิน ถึงเธอจะบอกว่าตัวเองเมา แต่วาริธก็รู้สึก
ได้ว่าเธอยังมีสติดี เพราะอย่างน้อยก็ยังคุยกันรู้เรื่องและน้ำเสียงของเธอ
ไม่อ้อแอ้จนพูดไม่เป็นภาษา

"งั้นผมช่วยประคองคุณลงไปดีกว่า"

วาริธไม่ได้คิดจะฉวยโอกาส แต่เขาเป็นห่วงว่าเธอจะตกลงไป ตอนแรก
เธอมีท่าทีลังเล แต่คงเห็นว่าตัวเองอาจเดินไม่ไหวหรือไม่ก็พลาดท่าจน
ตกบันไดไปจริงๆ ถึงได้ยอมให้เขาช่วยประคอง

"คุณมากับใครหรือครับ"

ชายหนุ่มชวนคุยในระหว่างเดินลงบันไดเพื่อไม่ให้เกิดบรรยากาศ
น่าอึดอัด ปกติเขาไม่ได้เป็นมิตรกับคนที่ไม่รู้จักหรืออยากเป็นฝ่ายไปตีสนิท
กับใครก่อน ยิ่งในสถานเริงรมย์เช่นนี้เขายังไม่เคยปล่อยให้ตัวเองผูกพัน
กับผู้หญิงคนไหน เพราะคิดว่ามันเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ยั่งยืน แต่
น่าแปลก...ที่กับเธอคนนี้เขากลับรู้สึกแตกต่างออกไป ใช่! เขาอยากคุย
กับเธอ สนใจเธอ และอยากรู้จักเธอให้มากกว่านี้

"มากับเพื่อนคะ พวกนั้นสนุกกันอยู่ที่โต๊ะ ฉันเลยต้องมาเข้าห้องน้ำ
คนเดียว"

"ให้ผมไปส่งที่โต๊ะมั๊ย"

"ไม่เป็นไรคะ ฉันกะว่าจะนั่งพักแถวนี้ให้หายมึนหัวสักหน่อยแล้วค่อย
กลับ"

วาริธประคองหญิงสาวเดินลงถึงชั้นล่างซึ่งบริเวณนี้จะมีโต๊ะจัดไว้
สำหรับนั่งพัก เงียบสงบกว่าข้างในพับที่อยู่ในห้องโถงใหญ่ และไม่ค่อย

มีคนพลุกพล่านเพราะคนส่วนใหญ่จะสนุกกันในผับ

"จะรังเกียจมั๊ยครับถ้าผมจะขอนั่งเป็นเพื่อนคุณ"

"ผับไม่ใช่ของฉันสักหน่อย คุณจะนั่งที่ไหนฉันก็ห้ามคุณไม่ได้
หรอกค่ะ"

หญิงสาวตอบอย่างไว้ตัว เธอไม่ได้แสดงท่าทียินดีกับการที่เขานั่ง
เป็นเพื่อนแต่ก็ไม่ได้ผลักใส วาริธชัยอย่างพอใจ เขาประคองเธอไปนั่งบน
โซฟาในมุมหนึ่ง แล้วลอบสังเกตเธออย่างใช้ความคิดอีกครั้งว่าเขาเคย
พบเธอที่ไหนมาก่อน แต่ไม่ว่าจะพยายามนึกเท่าไรก็ยังไม่ออกอยู่ดี

"คุณมีอะไรหะคะ" ไม่กี่วินาทีต่อมาคนถูกจ้องก็เหมือนจะรู้สึกตัว
จึงหันมาสบตาเขาพอดี แล้วเธอก็แก้มองที่เล่นที่จริง "จ้องฉันทำไมคะ
เล่นจ้องแบบนี้ฉันก็ประหม่าเหมือนกันนะ"

"เปล่าครับ" เขายิ้มแก้มัก "ผมแค่รู้สึกคุ้นหน้าคุณ เราเคยเจอกัน
มาก่อนหรือเปล่าครับ"

"ใช้มุกนี้จับผู้หญิงบ่อยหะคะ"

"ผมคุ้นหน้าคุณจริงๆ นะครับ เหมือนเคยรู้จักหรือเจอคุณที่ไหนมาก่อน"

"หะคะ แต่ฉันไม่เห็นจะคุ้นหน้าคุณเลย"

"ถามจริง?"

วาริธชัยถามติดตลกเหมือนไม่เชื่อเธอนัก ชายหนุ่มไม่ได้หลงตัวเอง
จนคิดว่าเขาโด่งดังมากเสียจนทุกคนในประเทศนี้จะต้องรู้จัก เพียงแต่
เขาเป็นคนที่มองตัวเองไปตามความเป็นจริงโดยไม่ถ่อมตัวจนเกินไป เขา
จึงอดแปลกใจไม่ได้หากเธอจะไม่รู้จักหรือคุ้นหน้าเขาเลย

ตอนที่ยังมีนกแก้วคอยดูแลตารางงานให้ วาริธชัยเป็นพระเอกที่มี
ชื่อเสียงจนใครต่อใครก็พูดถึงแล้ว แม้ในช่วงเกือบสี่ปีที่ผ่านมาเขาจะ
รับงานเองและรับงานน้อยลงเพื่อแบ่งเวลาไปบริหารรีสอร์ท แต่ชื่อเสียง
ของเขาก็ไม่เคยลดลงและเขายังเป็นพระเอกคนดังที่มีชื่ออยู่ในอันดับต้นๆ

วาริธรไม่ได้คิดว่าตัวเองพิเศษเหนือใคร แต่มันคือความจริงที่เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของคนในประเทศนี้รู้จักเขา แต่คิดอีกที่...เธอคนนี้ก็อาจจะเป็นสิบเปอร์เซ็นต์ที่ไม่รู้จักเขาก็เป็นได้

"จริงสิคะ หรือว่าคุณเป็นคนดังที่ใครๆ ก็ต้องรู้จัก"

หญิงสาวยิ้มน้อย ดวงตากกลมโตของเธอชื่อตรงจนวาริธรเชื่อว่าเธอดังไม่รู้จักเขาจริงๆ ไม่ใช่แค่แก้ม่งเล่นละครว่าไม่รู้จักเขาเพื่อให้ตัวเองดูแตกต่างหรือน่าสนใจกว่าผู้หญิงคนอื่น

"ถ้ายังไม่รู้จัก เราก็น่าจะทำความรู้จักกันไว้นะ คุณชื่ออะไรครับ"

"ตามมารยาทแล้วคุณควรจะแนะนำตัวก่อนนะคะ" เธอมองเขาเหมือนหยิ่งเชิง บ่งบอกได้ว่าเธอไม่ใช่สาวน้อยที่จะอ่อนไหวกับใครง่ายๆ "แต่ไม่เป็นไรค่ะ ในเมื่อคุณถาม ฉันจะบอกชื่อฉันก่อนก็ได้"

"อ้อ! มาอยู่ที่นี่เอง รู้มั๊ยว่าฉันตามหาแกซะให้ทั่ว กลัวว่าจะมีใครมาฉุดแกไป"

ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะแนะนำตัวกับวาริธร เสียงของใครคนหนึ่งก็ดังแทรกขึ้นจนทำให้เธอต้องหันไปมอง เมื่อชายหนุ่มมองตามสายตาเธอไป เขาก็เห็นสาวประเภทสองคนหนึ่งที่แต่งตัวและแต่งหน้าจัดเต็มจนสวยไม่แตกต่างจากผู้หญิงกำลังเดินตรงเข้ามาหาคนที่นั่งข้างๆ เขาอย่างรีบร้อน

"เพื่อนฉันมาตามแล้ว ขอตัวนะคะ"

ร่างบางรีบลุกขึ้นแล้วเดินไปหาเพื่อนโดยไม่ลังเลหรือมีท่าทีเสียใจที่จะไม่ได้สานความสัมพันธ์กับวาริธรเลยสักนิดจนชายหนุ่มถึงกับแปลกใจเพราะปกติแล้วไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนผลัดจากเขาไปอย่างไม่ใยดีหรือแสดงท่าทีหนึ่งเฉยกับเขาเช่นนี้มาก่อน ที่สำคัญเธอไม่แสดงความตื่นเต้นหรือดีใจใดๆ กับการได้พบเขาหรือได้พูดคุยกับเขาเลย...ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้เขาไม่เคยได้สัมผัสมานานแล้ว

"แก! ผู้ชายคนนั้น..."

วาริธรได้ยินเสียงเพื่อนของหญิงสาวลอยแว่วมาในขณะที่อีกฝ่ายหันมามองเขา แถมยังเบิกตากว้างด้วยความตกใจเหมือนมึนใจแล้วว่า เขาเป็นใคร แต่ก็ถูกเธอคนนั้นดึงแขนออกไปก่อน

เบอร์โทรก็ยังไม่ได้ ชื่อก็ยังไม่รู้!

วาริธรถอนหายใจ ปกติเขาไม่ให้ความสนใจผู้หญิงคนไหนง่ายๆ แต่เขากลับรู้สึกว่ามีเสน่ห์ ลึกลับ เธอน่าค้นหาจนเขาอยากรู้จัก และเขาเสียตายเป็นอย่างบอกไม่ถูกที่ยังไม่ได้รู้จักแม้กระทั่งชื่อของเธอ ยิ่งกว่านั้น เขายังสงสัยว่าเธอคือใคร... เขากับเธอไม่เคยรู้จักกันมาก่อนจริงๆ นะหรือ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)